

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΙΔΡΥΤΗΣ ΤΟ 1879
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ († 1941)
'Αργυρούν μετάλλιον 'Ακαδημίας 'Αθηνών (1935)

Δ ΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
Τιμή φύλλου δραχμαί 600

Περίοδος Δ' — Τόμος 1ος

'Αθήναι, 18 'Ιανουαρίου 1947

'Ετος 69ον — 'Αριθ. 3

ΑΙΣΩΠΕΙΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΔΕΛΦΑΞ ΚΑΙ ΠΡΟΒΑΤΑ

Μιά φορά κι 'έναν καιρό
τόν καιρό του Αϊσώπου
πού μιλούσαν και τὰ ζᾶ
τὴ μιλιὰ τοῦ ἀνθρώπου

'Ακουστῆκαν ξαφνικὰ
Πῶ ! πῶ ! πῶ ! μιὰ μέρα
ἄγριες πολὺ φωνές
ἀπὸ πέρα.

Τί συμβαίνει τᾶχατες;
ἐρωτοῦν ὁμάδι
τ' ἄκακα τὰ πρόβατα
μέσα στὸ λιβάδι ;

— Κάποιο γουρουνόπουλο
μπῆκε μὲς στὴ στάνη
κι' ἔτρεξε ὁ Γεροβοσκὸς
καὶ τὸ πιάνει ! . .

Μόλις εἶδαν τοῦτο δῶ
τὰ λευκὰ τ' ἄρνάκια
μ' ἔκπληξή τους ἄνοιξαν
τὰ γλυκὰ μιτάκια.

Καὶ φωνάζανε ; «Κουτὸ
τ' εἶν' αὐτὰ πὺν κάνεις
καὶ θρηνεῖς πὺν σὲ κρατάει
ὁ καλὸς τσοπάνης ;

» Ἄν φωνάζαμε καὶ μεῖς,
εἰ θάταν ἡ στάνη
μιὰ πὺν μέρα δὲν περνᾷ
δίχως νὰ μᾶς πιάνει ; »

Καὶ τοὺς εἶπε τὸ φτωχὸ
τώρα γουρουνάκι :
« Ἄν σᾶς πιάνει, ἀπὸ σᾶς
παίρνει γαλατάκι

Καὶ γιὰ τὸ μαλλάκι σας
γίνεται κουρέας
ἐνῶ μένα μ' ἐπίασε
μόνο γιὰ . . . τὸ κρέας ! . .

ΔΙΟΝ. Α. ΤΡΟΒΑΣ

ΤΟ ΚΑΛΙΚΑΝΤΖΑΡΑΚΙ

(ΠΑΡΑΜΥΘΙ)

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

—“Ελα λοιπόν, κατέβα κι’ απ’ ἐδῶ κι’ ἐμπρός νά εἶσαι φρόνιμος. Πρόσεξε τοῦλάχιστον μὴν πέσεις.

“Ἐνα καλοκαιρινὸ πρῶτ, πού ὁ ἥλιος ἔλαμπε δόχρυσος, ὁ Βάσος—Βασούλης τὸ ἔσκασε κρυφὰ ἀπὸ τὸ σπῆτι καὶ τριγύριζε τρία μερόνυχτα στοὺς λόγγους καὶ στὰ χωράφια. “Ὅταν γύρισε πίσω βρῆκε τοὺς μικροὺς του φίλους σ’ ἀπελπισία καὶ ἡ Σοφούλα, τὸ μικρότερο ἀπ’ ὅλα τὰ παιδιὰ, πού ὅσο ἐκεῖνος ἔλειπε δὲν εἶχε βάλει μπουκιά στὸ στόμα της, ρίχτηκε κλαίγοντας στὴν ἀγκαλιά του. Τότε γιὰ πρώτη φορὰ τὸ καλικαντζαράκι ἐνοίωσε τὴν καρδιά του νὰ χτυπάει παράξενα.

“Ὡστε στ’ ἀλήθεια τὸν ἀγαποῦσαν αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι; “Ἐξέχασαν λοιπὸν ὅτι τοῦ χρόνου τὴν Πρωτοχρονιά θὰ ξανάφαιγε, κι’ ὅχι γιὰ λίγες μέρες πιά, ἀλλὰ γιὰ πάντα; “Ὁ χωριάτης κι’ ἡ γυναίκα του, δὲν μιλοῦσαν γι’ αὐτὸν τὸν ἔλεγαν: «Τὸ παιδί μας», καὶ ὁ Ἀντρίκος τὸν φώναζε «ἀδελφούλη». Δίχως ἄλλο δὲν θυμόνταν πιά τί εἶχαν πεῖ οἱ Καλικαντζαροί. Μὰ ὁ Βάσος—Βασούλης τὰ θυμόταν ὅλα, καὶ δὲν ἤξερε τί ἔπρεπε νὰ κάνει: ἢ νὰ ἐξακολουθήσει νὰ εἶναι ἀνυπόφορος καὶ νὰ τυραννῇ τοὺς προστάτες του γι’ ἀντάλλαγμα τῆς ἀγάπης πού τοῦ ἔδειχναν, ἢ νὰ φρονιμέψει, νὰ γίνεαι καλὸ παιδί καὶ στὸ τέλος τοῦ χρόνου νὰ ξαναγυρίσει στὸν Σταχτοπόδη. Μὰ τὸ δόλιο τὸ Καλικαντζαράκι εἶχε συνηθίσει τόσο πολὺ τὴν καινούργια του οἰκογένεια, ὥστε δὲν τοῦ ἔκανε καμμιὰ διάθεση νὰ φύγει ἀπὸ κοντὰ της.

“Ἔτσι ἔπρεπε σὲ βαθεῖα μελαγχολία. Πᾶνε πιά οἱ τρέλλες, πᾶνε οἱ ζημιές. “Ὁ τόσο φλύαρος Βάσος—Βασούλης δὲν ἄνοιγε πιά τὸ στόμα του παρὰ μονάχα γιὰ νὰ φάει καὶ καλὰ-καλὰ μάλιστα δὲν ἔτρωγε. Τὸ σπῆτι, ἀπὸ τότε πού ἔπαψαν οἱ φωνὲς οἱ δικές του καὶ τὰ χάχανα, ἦταν τώρα μουγγὸ καὶ σιωπηλὸ.

—Μὰ τί ἔχεις; Πές μου το ἐμένα καὶ δὲν θὰ τὸ πῶ κανενός, τὸν ρώτησε μιὰ μέρα ἡ Μαριγούλα.

Τὸ Καλικαντζαράκι ἔσκυψε τὸ κεφάλι του καὶ τὰ πονηρὰ ματάκια του ἔπαιξαν θλιμμένα.

—Τί ἔχω; ἔκανε. Νά, εἶναι πού συλλογιέμαι πὼς τόσος λίγος καιρὸς μοῦ μένει ἀκόμη γιὰ νὰ περάσω μαζί σας. “Ἔτσι μοῦρχεται νὰ κλάψω

ὅταν τὸ συλλογιέμαι. Δὲν βλέπεις πόσο φρονιμέψα; Οὔτε παλαβωμάρες κάνω πιά, οὔτε γλώσσα βγάζω. Αὐτὸ θὰ τὸ μάθουν οἱ Καλικαντζαροὶ καὶ τὴν Πρωτοχρονιά θὰ ἔρθουν νὰ μὲ πάρουν.

“Ἡ Μαριγούλα ἔβαλε τὰ κλάμματα.

—Βάσο-Βασούλη μου, εἶπε, σὲ παρακαλῶ πολὺ, ξανάγινε κακὸς, γίνε πάλι ὅσο πιδ κακὸς μπορεῖς.

—Μ’ αὐτὸ εἶναι τὸ βάσανο! ἔκανε ὁ Βάσος-Βασούλης τρίβοντας τ’ αὐτί του. Πού δὲν ἔχω πιά καμμιὰ διάθεση νὰ κάνω τρέλλες. Δοκιμάζω καὶ δὲν τὸ καταφέρνω. Καὶ ἔξρω γιὰ ποιὸ λόγο. Γιατὶ θέλω νὰ μ’ ἀγαπάτε ὅλοι σας καὶ νὰ μὲ συλλογιέστε ὅταν δὲν θὰ εἶμαι πιά ἐδῶ.

Αὐτὰ τὸ καλικαντζαράκι τὰ εἶπε μὲ τέτοιο παράπονο, ὥστε ἡ Μαριγούλα, πού νὰ κρατήσῃ πιά τὰ δάκρυά της! Καὶ δὲν ἤσυχασε, παρὰ μονάχα ὅταν ὁ Βάσος-Βασούλης τῆς ἔδωσε ἕνα κομμάτι γαλατόπηττα πού εἶχε κλέψει ἀπὸ τὸ ἐρμάρι (γιατὶ ὅσο καὶ νὰ πάρει κανεὶς τὴν ἀπόφαση νὰ γίνεαι καλὸς, πρέπει νὰ περάσει πολλὸς καιρὸς γιὰ νὰ γίνεαι τέλειος).

“Ἡ Μαριγούλα ἔφαγε τὸ γλυκό, καταπίνοντας τὶς μπουκιὲς μαζί μὲ τὰ δάκρυά της, κι’ ἀφοῦ ἔμεινε συλλογιμένη λίγην ὥρα πῆγε νὰ βρῇ τ’ ἀδέρφια της καὶ τοὺς τὰ εἶπε ὅλα.

—Τί θὰ κάνουμε τώρα; φώναξε ὁ Ἀντρίκος. Πρέπει μὲ κάθε τρόπο νὰ ἐμποδίσουμε τὸν Βασούλη νὰ μᾶς φύγει.

—Κάνουμε μιὰ συνωμοσία; πρότεινε ὁ Μήτρος.

—Μιὰ, τί πράμα; ρώτησε ἡ Νικολέττα.

—Μιὰ συ-νω-μο-σία! Νὰ συμπωνήσουμε ὅλοι μας νὰ ὑποχρεώσουμε τὸ Βάσο-Βασούλη νὰ μείνει κακὸς θέλει δὲν θέλει, γιὰ νὰ μὴ μπορέσουν νὰ μᾶς τὸν πάρουν.

—Ζήτω! Ζήτω! φώναξαν ὁ Ἀντρίκος καὶ ἡ Μαριγούλα. “Ἐμπρός ἄς ἀρχίσουμε τώρα ἀμέσως.

Εἰπωμένο, γινόμενο! Οἱ συνωμότες βάλθηκαν μὲ ζήλο στὴ δουλειὰ καὶ τὰ ἔξι αὐτὰ παιδιὰ, τὰ τόσο φρόνιμα κι’ ὑπάκουα μεταμορφώθηκαν ἀπὸ τὴ μιὰ στιγμή στὴν ἄλλη σὲ μικροὺς σατανάδες. “Ἡ Μαριγούλα ἔσπαζε τὰ πιάτα, ὁ Μήτρος ἔχυνε τὶς κατσαρόλες, ὁ Ἀντρίκος ἔδενε τὴ γάντια στὴν οὐρὰ τοῦ σκύλου, ἡ Νικολέττα κι’ ἡ Σοφούλα ἔσθωναν

τὴ φωτιά καὶ τέλος ὁ μικρούλης ὁ Πίπης βουτούσε τὰ χερᾶκια του μέσα στὴ στάμνα μὲ τὸ τυρὶ κι’ ἔτρωγε τόσο πού κόντευε νὰ σκάσει.

—Δὲν τὸ κάναμε μεῖς, ὁ Βάσος-Βασούλης τὸ ἔκανε, ἔλεγαν μ’ ὅλο τὸ πιδ ἄθῳ τους ὕφος, ὅταν τὰ ρωτοῦσε ἡ μητέρα τους.

Τὸ δόλιο τὸ καλικαντζαράκι διαμαρτυρόταν, ἀλλὰ τώρα πού δὲν ἔλεγε ψέμματα, κανεὶς δὲν ἤθελε νὰ τὸ πιστέψει. “Ἄν δὲν ἦσαν τόσο καλοὶ ἄνθρωποι ὁ χωριάτης κι’ ἡ γυναίκα του θὰ τὸν ξυλοφόρτωναν τοῦλάχιστον δέκα φορὲς τὴν ἡμέρα. Μ’ ὅλο ὅμως πού δὲν ἔτρωγε ξύλο, ἄκουγε τὶς κατηγορίες καὶ τὰ μάλωματα καὶ τὸν ἔπιανε τὸ παράπονο.

—Μὰ τί ἔκανα λοιπόν; ἔλεγε. “Ὅταν σοφίζομαι τοῦ κόσμου τὶς σκανταλιές ὅλοι μὲ χάιδευαν καὶ μ’ ἀγαποῦσαν, καὶ τώρα πού εἶμαι καλός, φρόνιμος, ὑπάκουος, οἱ φίλοι μου εἶναι θυμωμένοι μαζί μου. Περίεργα στ’ ἀλήθεια πλάσματα εἶναι τ’ ἄνθρωποι!

Σιγὰ-σιγὰ ἀρχισε νὰ συλλογιέται πὼς οἱ Καλικαντζαροὶ ἦταν πιδ λογικοὶ ἀπὸ τοὺς ἄνθρώπους. Μὰ εἶχε γίνεαι πιά τόσο φρόνιμος, ὥστε δὲν τοῦ ἔρχόταν πιά διάθεση οὔτε κἂν νὰ ἐπαναστατήσει καὶ ὑπόμενε ὅλες τὶς ἀδικίες χωρὶς νὰ λέει λέξη.

Τὰ παιδιὰ εἶχαν ἀπελπιστεῖ.

—“Ἡ συνωμοσία μας ἀπέτυχε, δήλωσε ἕνα φθινοπωρινὸ πρῶτ ὁ Ἀντρίκος. “Ὁ Βάσος—Βασούλης δὲν ἐννοεῖ νὰ κάνῃ καμμιὰ ἀταξία, ὅσο κι’ ἂν τὸν παρακινούμε ἐμεῖς κι’ οὔτε θέλει νὰ φανῇ κακός.

—Λοιπὸν ἐγὼ ἔχω μιὰ ἰδέα! εἶπε ἡ Νικολέττα. Νὰ κόψουμε ὅλα τ’ ἀχλάδια ἀπὸ τὸ περιδῶλι, νὰ τὰ κρύψουμε βαθεῖα μέσα στ’ ἀχούρι καὶ νὰ ποῦμε τοῦ πατέρα πὼς τᾶφαγε ὁ Βάσος-Βασούλης.

Μὰ ὁ πατέρας ὅταν ἔμαθε τὸ νέο ἔκανε τὸ σταυρὸ του καὶ εἶπε μοναχά:

—“Ὁ Θεὸς νὰ δώσει νὰ μὴν ἔχουμε καμιά στομαχαρία!

“Ὅσο γιὰ τὴ μητέρα, θυμήθηκε τὸ περιστατικὸ μὲ τὸ λαρδί καὶ πότισε θέλοντας καὶ μὴ τὸν κακομοῖρη τὸν ἄθῳ φαίχτη δύο μεγάλες κουταλιὲς ρετσινόλαδο.

Τὸ καλικαντζαράκι πικραινόταν κατάκαρδα μ’ ὅλα τ’ αὐτὰ. Εἶχε γίνεαι πετοῖ καὶ κόκκαλο ἀπ’ τὴν ἀδυναμία. Πέρασε τὸ φθινόπωρο κι’ ἤρθε ὁ χειμῶνας μὲ τὰ κρύα καὶ τὶς παγωνιές. Κόντευαν τὰ Δωδεκάημερα.

(Τὸ τέλος τοῦ ἐρχόμενου)

Γ. ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΜΗΤΕΡΕΣ

“Ὅταν ἀρρωστήσει ἡ μητέρα ὅλο τὸ σπῆτι γίνεται ἄνω-κάτω, κι’ ἂν τύχει κι’ εἶναι βαρεῖα ἡ ἀρρώστεια τῆς κι’ οἱ γιατροὶ συνοφρυωθῶν, τότε δακρύζουν ὅλα τὰ μάτια καὶ τὸ σπῆτι περιφίγγει ἡ ἀγωνία. —“Ὅθὰ τὴ σώσουμε;» ψιθυρίζουν χλωμὰ τὰ χεῖλη, καὶ τὰ βλέμματα προσπαθοῦν νὰ ἐρευνήσουν τὰ βλέμματα καὶ μόνο ἐκεῖ νὰ βροῦνε τὴν ἀπάντησιν. “Ἀλλωστε ὅλα ἔχουν ἀλλάξει τριγύρω. “Ἡ μέρα φέγγει παράξενα κι’ ὅταν νυχτώσει, τὰ φῶτα πού ἀνάβουν εἶναι ἀλλιόωτικα. Οἱ τοῖχοι, οἱ πόρτες, τὰ ἐπιπλά, κάθε γωνιά, ὅλα τὰ πράγματα σὲ κοιτάζουν θαρρεῖς πότε ἐρωτηματικά καὶ πότε πάλι ἀκατάδεκτα, σὰν νὰ γνωρίζουν τί θὰ συμβῇ, μὰ γιατί νὰ σοῦ τὸ ποῦνε! Παγώνουν ἀπὸ τὴν ἀνησυχία τὰ χέρια καὶ λυγίζουν τὰ γόνατα καὶ ρίχνονται σ’ ἕνα κάθισμα σκεπτικός. Πλημμυρίζει τὴν καρδιά ἡ ἀγάπη τῆς μητέρας. Τί νὰ πρωτοθυμηθῇ; Σὲ θαμπώνει ὁ ἥλιος τῆς ἀνεξάντλητης στοργῆς της, σὲ περιβάλλει αὐτὴ ἡ στοργὴ κατὰσάρκα σὰν τὴ φανέλλα πού προστατεύει τὸ σῶμα ἀπὸ τὸ κρύο, καὶ σηκώνεται, καὶ πάλι θέλεις νὰ πᾶς κοντὰ της καὶ ρωτᾷς μὲ τρόπο καὶ ἀγωνία ἐμψυχα καὶ ἀψυχα: —“Ἀχ! θὰ τὴν ξαναῖδοῦμε στὸ πόδι; “Ὅθὰ ξανακαθῇ στὸ τραπέζι μας; Τὰ ρούχα της πού κλείνει ἡ ντουλάπα θὰ τὴν ξαναῖδοῦμε νὰ τὰ φορέσει;» “Ὅμως, νά, ἡ πόρτα ἀξαφνὰ ἀνοίξει κι’ ἀκούς: «Πάει καλύτερα!» Τί; Φοβάσαι ἀκόμα νὰ χαρῇς... κι’ ὅμως; «ναί, πάει καλύτερα! “Ἡ κρίση περνᾷ, ὁ κίνδυνος ἀπομακρύνεται.» —“Ὁ θεὸς, ὦ φίλης, ὦ γλυκυτάτης σου φωνῆς! Σοῦ ἔρχεται νὰ τραγουδήσεις ἀναστάσιμα, νὰ χτυπήσεις χαρμόσυνες καμπάνες, νὰ σημαιοστολίσῃς...

Νὰ σημαιοστολίσῃς... Αὐτὴ ἡ λέξη μ’ ἔκανε ἔξαφνα νὰ σκεφθῶ κάποιον ἄλλο βραχνᾷ, τὴν κρίσιμη κατάστασιν πού πέρασε μιὰ ἄλλη μητέρα, ἡ μεγάλη μας μητέρα, ἡ Ἑλλάδα. Ποτὲ δὲν τὴν εἶχαμε ἰδεῖ ἐμεῖς ἔτσι κατάνοιτη, μὲ σκυμμένο πᾶνω της σὰ Χάρο τὸν ἐχθρό. “Ἄν καὶ δὲ χάσαμε ποτὲ τὴν πίστη μας στὴ σωτηρία της, ὥστόσο περάσαμε μέρες φριχτές. Καὶ βλέπαμε στ’ ὀνειρό μας μόνο τὰ γαλανόλευκά της φτερουγίσματα. Οἱ σηματεῖς κρυμμένες βαθεῖα στὰ μπαρούλα. “Ὅσπου ἦλθε ὁ λυτρωμός. Καὶ εἶδαμε, δόξα τῷ Θεῷ, τὴν Πατρίδα μας νὰ σηκώνεται ἀπὸ τὸν τάφο της, ἀδύνατη

ἀκόμη βέβαια καὶ χλωμή, ἀλλ’ ἐνδοξη κι’ ἐλπιδοφόρα. “Ἡ ἀτμόσφαιρα ἔλαμψε πάλι ἀπὸ τὴ γαλανὴ θωριά της, ἀλλὰ οἱ βδελυροὶ ἐχθροὶ—τὸ μῖασμα—εἶχαν ἀφήσει τὶς τοξίνες τους καὶ μόλις πῆγαμε νὰ χαροῦμε σβύστηκε ἡ χαρά μας καὶ τὴ διαδέχθηκε ἡ παλιὰ ἀγωνία. Γιὰ λίγο ὅμως εὐτυχῶς. Οἱ μεγάλες ἀρρώστειες ἔχουν κάτι τέτοιες ἐπιπλοκές. Μὰ ἐπὶ τέλους ἡ Ζωὴ νίκησε τὸν “Ἄδη καὶ ἀναφωνήσαμε «Χριστὸς Ἀνέστη!» ξαναβλέποντας τὴ μεγάλη Μητέρα μας ὀρθή, ντυμένη ὅπως πρὶν στὰ γαλανὰ της, στὰ καταγάλανά της ὅπως τὴν ἔξαμα ἀπὸ τὴν ἡμέρα πού ἤρθαμε στὸν κόσμον καὶ μάθαμε νὰ τὴν λατρεύουμε. “Ἡ κρίση εἶχε περάσει.

Καὶ γιὰ μιὰν ἄλλη μητέρα θάθελα νὰ μιλήσω: Γιὰ τὴ «Διάπλωση». Πόσα μαρτύρια δὲν ὑπέφερε κι’ αὐτὴ ἡ καημένη! Τί χτυπήματα, τί πληγές! Κι’ ὅμως ἔζησε. Καὶ ἡ ἐλληνικὴ οἰκογένεια δὲν τὴν ξεχνᾷ καὶ τὴ γυρεύει καὶ τὴν περιμένει πάντοτε. “Ὅσες φορὲς περνᾷ τὸ κατώφλι κανένα μοντέρνο, παραδεδῶκεν γιὰ νὰ τὴν ἀντικαταστήσει τάχα, θαρρῶ πὼς νοιώθω νὰ μπαίνει μιὰ μητριά... —“Φύγε», μοῦ ἔρχεται νὰ πῶ, «ἡ μητέρα ζεῖ!»

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΠΑΝΤΕΡΜΑΛΗΣ

ΤΟ ΤΗΛΕΦΩΝΟ ΤΟΥ ΜΠΕΜΠΗ

“Ὁ κύριος Μπέμπης, πού ὅ,τι ἀρχίζει νὰ μιλά θέλει ἀπόψε νὰ μιλήσῃ τοῦ μπαμπά του, θὰ πᾶρῃ τὸ τηλέφωνο κοντὰ του καὶ θὰ τοῦ πῇ πόσο τὸν ἀγαπᾷ.

Μὰ τί μακρὸ πού’ ν’ τὸ κορδόνι καὶ τί βαρὺ τ’ ἀκουστικό! Καὶ ἡ νταντὰ δὲν εἶν’ ἐδῶ, καὶ ἡ μαμά εἶν’ στὸ σαλόνι.

Καὶ στὸ μικρὸ του τὸ μυαλάκι σκέπτεται ὁ Μπέμπης σοβαρὰ ν’ ἀφήσῃ τοῦτο τὸ μπελά, κι’ ὅταν θὰ ἔρθῃ ὁ μπαμπᾶς του νὰ πῇ πόσο τὸν ἀγαπᾷ μ’ ἕνα σκασιό-σκασιό φιλάκι.

ΣΑΝ ΕΡΘΕΙ Η ΝΥΧΤΑ

Λὲς καὶ πεθαίνει τὸ χωριὸ καθὼς ἡ νύχτα ἀπλώνει ὁρᾷ τὸ μαῦρο πέπλο τῆς ἀπάνου ἀπ’ τὰ σπιτάκια Κάθε φωνὴ καὶ θόρυβος καὶ κίνηση τελειώνει μαζί καὶ τὸ κελάϊδισμα πού λένε τὰ πουλάκια.

Σωπαίνουν καὶ κλειδώνονται, καθὼς ἡ νύχτα γέρνει μέσα στὰ σπιτία τὰ παιδιὰ καὶ σβήνεται ἡ φωνὴ τους Πᾶνω στὸ γόνα τῆς γιαγιάς ὕπνος γλυκὸς τὰ παίρνει μ’ ἀγγελικὸ χαμόγελο χυμένο στὴ μορφὴ τους.

Κεῖ πάνου, πέρ’ ἀπ’ τὸ χωριό, σταμάτησαν οἱ μύλοι κι’ οἱ μυλωνάδες κίνησαν καὶ πᾶν νὰ ξαποστάσουν. Μὲς στὰ πυκνὰ φυλλώματα παραληροῦν οἱ γυῖλλοι κι’ οἱ γλαυκὲς στὰ χαλάσματα δὲν λένε νὰ σωπάσουν...

ΑΓΓΕΛΟΣ Ν. ΜΟΣΧΟΣ

ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΦΥΛΑΧΤΟ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Ε. NESBIT

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

Για μια στιγμή τα παιδιά σκεφθήκανε να πάρουν κανένα μικρό ζώο στο σπίτι.

— Δέ μου φαίνεται πως θάλεγε όχι, ή παραμένα, είπε ή Τζέννη. Ένα ήμερο κουνέλι θά την ακολουθούσε παντού.

— Θά τὸ πάταγε εἴκοσι φορές την ήμερα, είπε ὁ Κύριλλος. Για κοιτάτε ένα φίδι.

— Τὰ φῖδια καὶ τὰ ἔρπετά, εἶναι κακὰ ζῶα, εἶπε ἡ Ἀνθέα. Καὶ τὰ χέλια τὸ ἴδιο. Τὶ περιμένεις ἀπὸ ζῶα ποὺ δὲν ἔχουνε πόδια!

— Ὁ πατέρας, λέει πὼς ἔχουνε πόδια, μὰ πὼς εἶναι κρυμμένα μέσα τους, εἶπε ὁ Ρόμπερτ.

— Ναί, εἶπε ἡ Ἀνθέα. Ὁ πατέρας μάλιστα λέει, πὼς καὶ μεῖς ἔχουμε μὴ οὐρὰ κρυμμένη μέσα μας. Μὰ ἐγώ, μ' ὅλα αὐτὰ συχαίνομαι τὰ ζῶα ποὺ δὲν ἔχουνε πόδια!

— Μήπως δὲν εἶναι χειρότερα ἐκεῖνα ποὺ ἔχουνε πάρα πολλὰ πόδια; εἶπε ἡ Τζέννη ἀνατριχιάζοντας. Σκέψου τίς σαρανταποδαρῶσες!

Στέκονταν στὸ πεζοδρόμιο, καὶ συζητούσαν, ἐμποδίζοντας ἔτσι τὸν κόσμο νὰ κυκλοφορή. Μὰ εἶχανε τόσα νὰ δοῦνε, καὶ νὰ ποῦνε!

Ὁ Κύριλλος κουβεντιάζοντας ἀκουμποῦσε τὸν ἀγκώνα του πάνω σ' ἓνα κλουβὶ ποὺ φαινόταν ἄδειο, ὅταν ξαφνικά, μιὰ γλυκεῖα φωνὴ ἀκούστηκε μέσα ἀπὸ τὸ κλουβί, νὰ λέει καθαρά, χωρὶς κανένα λάθος, σὲ συνηθισμένη καὶ ἀπλή ἐγγλέζικη γλῶσσα:

— Ἀγόρασέ με, σὲ παρακαλῶ. Ἀγόρασέ με!

Ὁ Κύριλλος ξεπετάχτηκε σὰν νὰ τὸν τσίμπησε κάτι, καὶ τραβήχτηκε λίγο πρὶν πέρα ἀπὸ τὸ κλουβί.

— Ἐλα κοντά! Ἐλα κοντά! Ἐλάνε ἡ φωνὴ δυνατότερα, μὰ μετὸν ἴδιο γλυκὸ τόνο. Σκύψε, καὶ κάνε πὼς δένεις τὸ κορδόνι τοῦ παπουτσιοῦ σου. Τὸ βλέπω, ἄλλωστε, λυμένα, ὅπως πάντα.

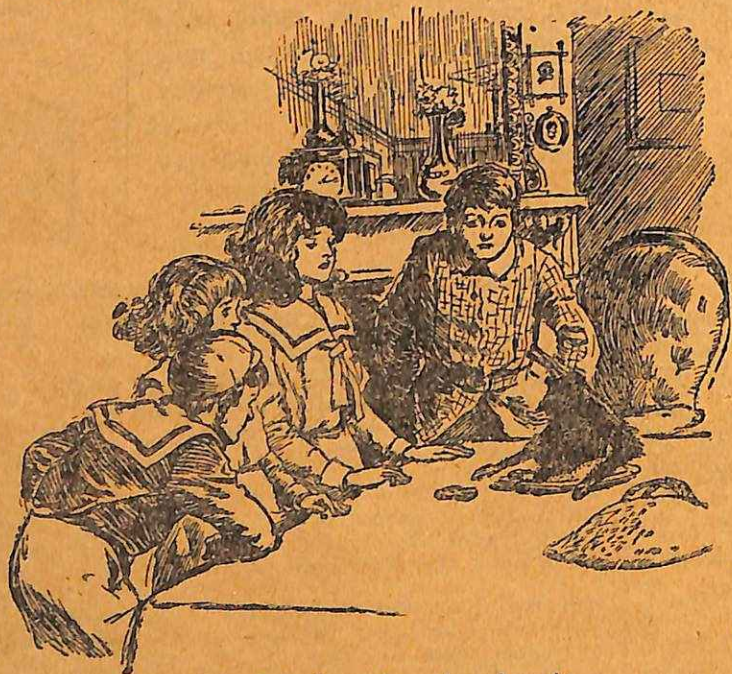
Ὁ Κύριλλος ὑπάκουσε μηχανικά. Γονάτισε στὸ πεζοδρόμιο, κοίταξε προσεχτικά στὸ βᾶθος τοῦ κλουβιοῦ,

καὶ βρέθηκε πρόσωπο με πρόσωπο μετὸν Ψάμμεντ.

Φαινότανε πρὶν ἀδύνατος ἀπὸ τὴν τελευταία φορὰ ποὺ τὸν εἶδαν. Ἦτανε σκονισμένος καὶ βρώμικος, καὶ τὸ τρίχωμά του ξεχτένιστο καὶ μαδημένο.

Καθότανε ζαρωμένος σὲ μιὰ γωνιά, καὶ τὰ σαλιγγαρένια μάτια του ἦταν χωμένα τόσο βαθειά ποὺ μόλις φαίνονταν.

— Ἀκουσε δῶ, εἶπε ὁ Ψάμμεντ στὸν Κύριλλο μὲ μιὰ φωνὴ σὰν νᾶταν ἔτοιμος νὰ κλάψῃ. Δὲ φαντάζομαι πὼς ὁ ἔμπορος θὰ μὲ πουλάει καὶ πολλὸ ἀκριδᾶ, τὸν δάγκωσα κάμποσες φορές καὶ κάνω σὰν νᾶμαι τὸ πρὶν κοινὸ ζῶο ποὺ ὑπάρχει. Πές καὶ σ' ἄλλα τὰ παιδιά πὼς εἶμαι ἐδῶ. Μὰ νὰ μὴ με κοιτάζουνε καθόλου. Ἀς κάνουνε πὼς προσέχουνε τ' ἄλλα τὰ ζῶα. Δὲν πρέπει νὰ κα-

— Μὰ αὐτὸ εἶναι τὸ μισὸ φυλαχτό!

ταλάβει ὁ ἔμπορος πὼς ἐνδιαφερόσαστε γιὰ μένα γιατί τότε θὰ σᾶς ζητήσει πολλὰ λεφτά. Ὡ, σ' ἄλήθεια δὲ φανταζόμουν πὼς θάχα τὴν τύχη νὰ σᾶς ξανάδῃ!

Φτερνίστηκε καὶ ἔβγαλε ἔξω τὰ μάτια του γιὰ νὰ χύσει ἓνα δάκρυ.

— Πές στὰ παιδιά πὼς εἶμαι ἐδῶ, ξανάπε ὁ Ψάμμεντ, καὶ ἔλα πάλι κοντά μου νὰ σοῦ πῶ τί νὰ κάνεις γιὰ νὰ μπορέσης νὰ μ' ἀγοράσεις.

Ὁ Κύριλλος ἔδεσε κόμπο τὸ κορδόνι τοῦ παπουτσιοῦ του, σηκώ-

θηκε πάνω καὶ εἶπε στοὺς ἄλλους. — Ἐχω νὰ σᾶς πῶ κάτι πολὺ σοβαρὸ καὶ ἐμπιστευόμενι στὸ λόγο σας—αὐτὸ ἦταν ἓνας ὄρκος ποὺ εἶχε μεγάλη σημασία στὴν οἰκογένειά τους.—Μὴν κοιτάξετε καθόλου αὐτὸ τὸ κλουβί. Προσέξτε καλύτερα τ' ἄσπρα ποντίκια, καὶ ὅ,τι καὶ ἂν σᾶς πῶ νὰ κάνετε τὸν ἀδιάφορο.

Στάθηκε μπιστὰ στὸ κλουβὶ τοῦ Ψάμμεντ, γιὰ νᾶναι σίγουρος. — Τώρα ἐξακολούθησε ὁ Κύριλλος, ἔτοιμαστέτε γιὰ τὴ μεγάλη ἐκπλήξη. Ἐκεῖ μέσα στὸ κλουβὶ εἶναι ἓνας παλιὸς μας φίλος—μὴν κοιτάτε—ναί, εἶναι ὁ Ψάμμεντ, ὁ καλὸς μας Ψάμμεντ! Θέλει νὰ τὸν ἀγοράσουμε. Λέει, νὰ κάνουμε πὼς δὲν τὸν ξέρουμε. Ἀς κοιτάζουμε τὰ ποντίκια καὶ στὸ μεταξὺ μετρήστε τὰ λεφτά σας. Γιατ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ! Μὴν κοιτάτε ἀπὸ κεῖ.

Τὰ παιδιά φερθήκανε φρόνιμα. Προσποιηθήκανε πὼς κοιτάζανε ἓνα ἄσπρο ποντίκι ποῦχε τραβήχτει στὸ βᾶθος τοῦ κλουβιοῦ του καὶ ἔπλενε μετὰ πόδια του τὸ πρόσωπό του. Ὁ Κύριλλος, στὸ μεταξὺ, ξανάσκυψε καὶ δένοντας τάχατες τὸ κορδόνι τοῦ ἄλλου παπουτσιοῦ, ἀκούγε προσεχτικά τίς οδηγίες τοῦ Ψάμμεντ.

— Νὰ μῆτε μέσα στὸ μαγαζί, εἶπε, ὁ Ψάμμεντ καὶ νὰ ρωτήσετε πόσο κάνουνε διάφορα ζῶα ὑστερα ρώτησε αὐτὸν ἔμπορα: — Πόσα θέλεις γιὰ κείνη τὴν ψωριάρικη γριά μαῖμου ποὺ εἶναι στὸ τρίτο κλουβὶ ἀριστερά; — Ὡ! μὴ σὲ νοιάζει, πές με ὅπως θέλεις, δὲ θὰ μοῦ κακοφανῇ καθόλου, ἀφοῦ προσπάθησα καὶ μόνος μου ὅσο μποροῦσα γιὰ νὰ φαίνομαι σ' αὐτὰ τὰ χάλια.—Δὲν πιστεύω νὰ σᾶς γυρέψῃ ἀκριδᾶ. Τὸν δάγκωσα, ὅπως σοῦ εἶπα

ἔντεκα φορές, ἀπὸ προχτὲς ποὺ μ' ἔφερε δῶ πέρα. Ἄν σᾶς ζητήσει πάρα πάνω ἀπὸ τὰ λεφτά ποὺ ἔχετε, τότε πῆτε: — Θάθελα νᾶχα τόσα χρήματα — Καὶ θὰ τάχατε.

— Μὰ εἶπες νὰ μὴ ζητήσουμε τίποτα ἀκόμα ἀπὸ σένα, εἶπε ὁ Κύριλλος σαστισμένος. — Μὴν εἶσαι κουτός, εἶπε ὁ Ψάμμεντ μὲ θυμωμένο ἄλλα καὶ τρυφερὸ ὄψος, κοίταξε πόσα λεφτά ἔχετε, καὶ κάνε ὅπως σοῦ εἶπα.

Ὁ Κύριλλος τότε δείχνοντας τάχατες μετὰ δάχτυλο τὸν ἄσπρο πον-

τίκι, σὰν νὰ ἐνδιαφερόταν γι' αὐτὸν καὶ μόνο, εἶπε στὰ παιδιά τί ἔπρεπε νὰ κάνουν.

Στὸ μεταξὺ ὁ Ψάμμεντ πηγαινοερχόταν στὸ κλουβὶ του καὶ ἔκανε τὸν ἀδιάφορο.

Τὰ παιδιά μπήκανε στὸ μαγαζί. — Πόσα θέλεις γιὰ τὸν ἄσπρο ποντίκι; ρώτησε ὁ Κύριλλος.

— Ὁχτὼ πέννες, ἦταν ἡ ἀπάντησις. — Γιατὰ τὰ γουρουνάκια τῆς Γουϊνέας;

— Δέκα ὀχτὼ πέννες τὰ πέντε, γιατί εἶναι ἀκόμα μικρά.

— Γιατὰ τίς σαῦρες;

— Ἐννιά πέννες ἡ κάθε μιὰ.

— Γιατὰ τίς χελῶνες;

— Τέσσερις πέννες. Μὰ γιὰ ἀκουστε ἐδῶ, εἶπε ὁ λιγδιασμένος ἔμπορος μὲ μιὰ ἄγρια φωνὴ ποὺ ἔκανε τὰ τέσσερα παιδιά νὰ τραβήχτουνε στὴν ἄκρη, δὲν μπορῶ νὰ σᾶς ἀραδιάσω ὅλες τίς τιμὲς καὶ νὰ μὴν ἀγοράσετε τίποτα! Ἄν ἔχετε σκοπὸ νὰ ψωνίσετε κάτι, διαλέξτε πρῶτα καὶ πές τε μου. Ποτὲ ὡς τώρα δὲν εἶχα κανέναν πελάτη ποὺ νὰ θέλῃ ν' ἀγοράσῃ ὅλα μαζὺ χελῶνες καὶ σαῦρες, γουρουνάκια καὶ ποντίκια! Λοιπὸν τί θέλετε;

— Ὡ! στάσου μιὰ στιγμή, εἶπε ὁ Κύριλλος, ποὺ σκεφτότανε πὼς δὲν τὰ κατάφερνε καὶ τόσο καλά. Πόσα θέλεις γιὰ τὴν ψωριάρικη γριά μαῖμου ποὺ εἶναι στὸ τρίτο κλουβὶ ἀριστερά;

— Ὡ! στάσου μιὰ στιγμή, εἶπε ὁ Κύριλλος, ποὺ σκεφτότανε πὼς δὲν τὰ κατάφερνε καὶ τόσο καλά. Πόσα θέλεις γιὰ τὴν ψωριάρικη γριά μαῖμου ποὺ εἶναι στὸ τρίτο κλουβὶ ἀριστερά;

— Ὡ! στάσου μιὰ στιγμή, εἶπε ὁ Κύριλλος, ποὺ σκεφτότανε πὼς δὲν τὰ κατάφερνε καὶ τόσο καλά. Πόσα θέλεις γιὰ τὴν ψωριάρικη γριά μαῖμου ποὺ εἶναι στὸ τρίτο κλουβὶ ἀριστερά;

— Ὡ! στάσου μιὰ στιγμή, εἶπε ὁ Κύριλλος, ποὺ σκεφτότανε πὼς δὲν τὰ κατάφερνε καὶ τόσο καλά. Πόσα θέλεις γιὰ τὴν ψωριάρικη γριά μαῖμου ποὺ εἶναι στὸ τρίτο κλουβὶ ἀριστερά;

— Ὡ! στάσου μιὰ στιγμή, εἶπε ὁ Κύριλλος, ποὺ σκεφτότανε πὼς δὲν τὰ κατάφερνε καὶ τόσο καλά. Πόσα θέλεις γιὰ τὴν ψωριάρικη γριά μαῖμου ποὺ εἶναι στὸ τρίτο κλουβὶ ἀριστερά;

— Ὡ! στάσου μιὰ στιγμή, εἶπε ὁ Κύριλλος, ποὺ σκεφτότανε πὼς δὲν τὰ κατάφερνε καὶ τόσο καλά. Πόσα θέλεις γιὰ τὴν ψωριάρικη γριά μαῖμου ποὺ εἶναι στὸ τρίτο κλουβὶ ἀριστερά;

— Ὡ! στάσου μιὰ στιγμή, εἶπε ὁ Κύριλλος, ποὺ σκεφτότανε πὼς δὲν τὰ κατάφερνε καὶ τόσο καλά. Πόσα θέλεις γιὰ τὴν ψωριάρικη γριά μαῖμου ποὺ εἶναι στὸ τρίτο κλουβὶ ἀριστερά;

— Ὡ! στάσου μιὰ στιγμή, εἶπε ὁ Κύριλλος, ποὺ σκεφτότανε πὼς δὲν τὰ κατάφερνε καὶ τόσο καλά. Πόσα θέλεις γιὰ τὴν ψωριάρικη γριά μαῖμου ποὺ εἶναι στὸ τρίτο κλουβὶ ἀριστερά;

— Ὡ! στάσου μιὰ στιγμή, εἶπε ὁ Κύριλλος, ποὺ σκεφτότανε πὼς δὲν τὰ κατάφερνε καὶ τόσο καλά. Πόσα θέλεις γιὰ τὴν ψωριάρικη γριά μαῖμου ποὺ εἶναι στὸ τρίτο κλουβὶ ἀριστερά;

— Ὡ! στάσου μιὰ στιγμή, εἶπε ὁ Κύριλλος, ποὺ σκεφτότανε πὼς δὲν τὰ κατάφερνε καὶ τόσο καλά. Πόσα θέλεις γιὰ τὴν ψωριάρικη γριά μαῖμου ποὺ εἶναι στὸ τρίτο κλουβὶ ἀριστερά;

— Ὡ! στάσου μιὰ στιγμή, εἶπε ὁ Κύριλλος, ποὺ σκεφτότανε πὼς δὲν τὰ κατάφερνε καὶ τόσο καλά. Πόσα θέλεις γιὰ τὴν ψωριάρικη γριά μαῖμου ποὺ εἶναι στὸ τρίτο κλουβὶ ἀριστερά;

— Ὡ! στάσου μιὰ στιγμή, εἶπε ὁ Κύριλλος, ποὺ σκεφτότανε πὼς δὲν τὰ κατάφερνε καὶ τόσο καλά. Πόσα θέλεις γιὰ τὴν ψωριάρικη γριά μαῖμου ποὺ εἶναι στὸ τρίτο κλουβὶ ἀριστερά;

— Ὡ! στάσου μιὰ στιγμή, εἶπε ὁ Κύριλλος, ποὺ σκεφτότανε πὼς δὲν τὰ κατάφερνε καὶ τόσο καλά. Πόσα θέλεις γιὰ τὴν ψωριάρικη γριά μαῖμου ποὺ εἶναι στὸ τρίτο κλουβὶ ἀριστερά;

— Ὡ! στάσου μιὰ στιγμή, εἶπε ὁ Κύριλλος, ποὺ σκεφτότανε πὼς δὲν τὰ κατάφερνε καὶ τόσο καλά. Πόσα θέλεις γιὰ τὴν ψωριάρικη γριά μαῖμου ποὺ εἶναι στὸ τρίτο κλουβὶ ἀριστερά;

— Ὡ! στάσου μιὰ στιγμή, εἶπε ὁ Κύριλλος, ποὺ σκεφτότανε πὼς δὲν τὰ κατάφερνε καὶ τόσο καλά. Πόσα θέλεις γιὰ τὴν ψωριάρικη γριά μαῖμου ποὺ εἶναι στὸ τρίτο κλουβὶ ἀριστερά;

— Ὡ! στάσου μιὰ στιγμή, εἶπε ὁ Κύριλλος, ποὺ σκεφτότανε πὼς δὲν τὰ κατάφερνε καὶ τόσο καλά. Πόσα θέλεις γιὰ τὴν ψωριάρικη γριά μαῖμου ποὺ εἶναι στὸ τρίτο κλουβὶ ἀριστερά;

— Ὡ! στάσου μιὰ στιγμή, εἶπε ὁ Κύριλλος, ποὺ σκεφτότανε πὼς δὲν τὰ κατάφερνε καὶ τόσο καλά. Πόσα θέλεις γιὰ τὴν ψωριάρικη γριά μαῖμου ποὺ εἶναι στὸ τρίτο κλουβὶ ἀριστερά;

— Ὡ! στάσου μιὰ στιγμή, εἶπε ὁ Κύριλλος, ποὺ σκεφτότανε πὼς δὲν τὰ κατάφερνε καὶ τόσο καλά. Πόσα θέλεις γιὰ τὴν ψωριάρικη γριά μαῖμου ποὺ εἶναι στὸ τρίτο κλουβὶ ἀριστερά;

— Ὡ! στάσου μιὰ στιγμή, εἶπε ὁ Κύριλλος, ποὺ σκεφτότανε πὼς δὲν τὰ κατάφερνε καὶ τόσο καλά. Πόσα θέλεις γιὰ τὴν ψωριάρικη γριά μαῖμου ποὺ εἶναι στὸ τρίτο κλουβὶ ἀριστερά;

— Ὡ! στάσου μιὰ στιγμή, εἶπε ὁ Κύριλλος, ποὺ σκεφτότανε πὼς δὲν τὰ κατάφερνε καὶ τόσο καλά. Πόσα θέλεις γιὰ τὴν ψωριάρικη γριά μαῖμου ποὺ εἶναι στὸ τρίτο κλουβὶ ἀριστερά;

— Ὡ! στάσου μιὰ στιγμή, εἶπε ὁ Κύριλλος, ποὺ σκεφτότανε πὼς δὲν τὰ κατάφερνε καὶ τόσο καλά. Πόσα θέλεις γιὰ τὴν ψωριάρικη γριά μαῖμου ποὺ εἶναι στὸ τρίτο κλουβὶ ἀριστερά;

— Ὡ! στάσου μιὰ στιγμή, εἶπε ὁ Κύριλλος, ποὺ σκεφτότανε πὼς δὲν τὰ κατάφερνε καὶ τόσο καλά. Πόσα θέλεις γιὰ τὴν ψωριάρικη γριά μαῖμου ποὺ εἶναι στὸ τρίτο κλουβὶ ἀριστερά;

— Ὡ! στάσου μιὰ στιγμή, εἶπε ὁ Κύριλλος, ποὺ σκεφτότανε πὼς δὲν τὰ κατάφερνε καὶ τόσο καλά. Πόσα θέλεις γιὰ τὴν ψωριάρικη γριά μαῖμου ποὺ εἶναι στὸ τρίτο κλουβὶ ἀριστερά;

— Ὡ! στάσου μιὰ στιγμή, εἶπε ὁ Κύριλλος, ποὺ σκεφτότανε πὼς δὲν τὰ κατάφερνε καὶ τόσο καλά. Πόσα θέλεις γιὰ τὴν ψωριάρικη γριά μαῖμου ποὺ εἶναι στὸ τρίτο κλουβὶ ἀριστερά;

— Ὡ! στάσου μιὰ στιγμή, εἶπε ὁ Κύριλλος, ποὺ σκεφτότανε πὼς δὲν τὰ κατάφερνε καὶ τόσο καλά. Πόσα θέλεις γιὰ τὴν ψωριάρικη γριά μαῖμου ποὺ εἶναι στὸ τρίτο κλουβὶ ἀριστερά;

στενε πὼς τὰ παιδιά μποροῦσαν νὰ χαν τόσα λεφτά μαζί τους.

Κανένας δὲ μιλοῦσε. Ἐάφνου ἡ Ἀνθέα θυμήθηκε κάτι καὶ εἶπε:

— Θάθελα νᾶχα δυὸ λίρες!

— Καὶ γώ, μὲς, θὰ τῷθελα πολὺ, εἶπε ὁ ἔμπορος μὲ πικρόχολη εὐγένεια.

Ἡ Ἀνθέα ποὺ ἀκουμποῦσε τὸ χέρι της πάνω στὸ ταμεῖο τοῦ μαγαζιοῦ ἔνοιωσε ξαφνικά κάτι νὰ γλυστράει ἀνάμεσα στὰ δάχτυλά της.

Οἱ δυὸ λίρες ποὺ ζήτησε βρῖσκονταν μπροστά της!

— Καὶ ὅμως, εἶπε φύχραιμα ἡ Ἀνθέα. Νά, ποὺ τὰ ἔχω τὰ λεφτά ποὺ χρειάζομαστε. Πάρτε τα, καὶ δώστε μας τὸν Ψάμμεντ—θέλω νὰ πῶ τὴ μαῖμου. Καὶ ἡ Ἀνθέα ἔδωσε στὸν κατάπληχτο ἔμπορα τίς δυὸ λίρες.

— Ἐλπίζω πὼς δὲν τὰπόχτησες μὲ καμμιά κακὴ πράξη, εἶπε ὁ ἔμπορος κοιτάζοντας μιὰ στιγμή τὰ λεφτά, καὶ χώνοντάς τα ὑστερα στὴν τσέπη του.

(Ἀκολουθεῖ) ΒΕΤΑ ΠΕΖΟΠΟΥΛΟΥ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΤΗΣ ΦΩΤΙΑΣ

ΙΝΔΙΑΝΙΚΟΣ ΘΡΥΛΟΣ

Μιὰ φορὰ καὶ ἓναν καιρὸ, —ποῖς ξέρει πότε—οἱ ἄνθρωποι δὲν ἐγνώριζαν τὴ φωτιά, καὶ ἦταν ἡ γῆ ἓνας κρύος καὶ θλιμμένος τόπος, πρὸ παντὸς τίς νύχτες καὶ τὸ χειμῶνα. Φανταστήτε νὰ μὴν ὑπάρχει φωτιά νὰ μαγειρέψῃ κανεὶς τὸ φαί του καὶ νὰ ζεσταθεῖ!

Ἔτσι εἶχαν τὰ πράγματα, ὅταν μιὰ νύχτα—Παναγιά μου, τί νύχτα ἦταν ἐκείνη!—τὴν ὥρα ποὺ ξεσποῦσε ἡ καταιγίδα, μιὰ ἀστραπή ἐφώτισε τὸ στερέωμα. Ὁ κεραυνὸς ἐχτύπησε μιὰ αἰωνόδια συκομουριά καὶ αὐτὴ, κουφαλισμένη ὅπως ἦταν ἀπὸ τὰ χρόνια, πῆρε ἀμέσως φωτιά καὶ λαμπάδιασε.

Ὅταν μετὰ τὴν καταιγίδα ξεσκαρίσανε οἱ ἄνθρωποι καὶ εἶδαν τὸ πρωτόφαντο αὐτὸ θέαμα, ὅλοι τους θέλησαν νὰ πάρουν ἀπ' αὐτὴ τὴ φωτιά, μὰ τοῦ κάκου τὸ προσπαθεῖσαν, γιατί ἡ συκομουριά ἔτυχε νὰ ναι τριγυρισμένη ἀπὸ ἓνα ἔλος, καὶ ἔτσι κανένας δὲν ἤμπορεῖσε νὰ τὴν πλησιάσει.

Τότε ὁ Κόρακας, ποὺ ἦταν ἓνα πουλὶ μὲ ὄρατα καὶ πολυχρώμα φτερά, σκέφτηκε νὰ πάει καὶ νὰ φέρῃ τὴ φωτιά στοὺς ἄνθρώπους. Πέταξε λοιπὸν μ' εὐκολία ὡς τὸ καιόμενο δέντρο, ἀλλὰ πλησίασε τόσο πολὺ σ' αὐτό, ποὺ . . . δυστυχῶς του!, κήκων τὰ πανώρια τὰ φτερά

του, καὶ ἀπὸ τότε ἐπήρανε τὸ κατάμαυρο χρώμα ποὺ ξέρουμε.

Μόλις ἡ κυρὰ Κουκουδάγια εἶδε τὸν Κόρακα νὰ γυρίζει ἀπρακτος ξεκίνησε καὶ αὐτὴ μὲ τὴ σειρά της. Ἐφτασε χωρὶς δυσκολία ὡς τὴν κορφή τοῦ δέντρου, ὁ καπνὸς ὅμως τῆς ἐτσουρούφλισε τὰ μάτια της, καὶ τῆς ἔκαμε τοὺς γνωστούς ἐκείνους μαύρους κύκλους γύρω τους, τοὺς κύκλους ποὺ εἶχε στὰ μάτια της καὶ ἡ Ἀθηνᾶ καὶ τὴν ἔλεγαν γι' αὐτό, ὅπως ξέρετε, γλαυκοπίδα. Γύρισε λοιπὸν καὶ αὐτὴ αἰμώζοντας ἀπὸ τοὺς πόνους καὶ τὸ χειρότερο μ' ἄδεια χέρια, χωρὶς νὰ κατορθώσει νὰ φέρῃ οὐδὲ τὴν ἐλάχιστη φλογίτσα.

Τότε τὸ φεῖδι καυχήθηκε—τὸ μυαλό του καὶ μιὰ λίρα!—πὼς ἐκείνο θὰ πῆγαινε καὶ θάφερνε τὴ φωτιά. Σύρθηκε λοιπὸν σούρτα-σούρτα ὡς τὴ ρίζα τῆς συκομουριάς, μὰ μόλις ἐπλησίασε ἔπαθε τέτοια ἐγκαύματα, ποὺ ξεφλούδιστηκε ὁλόκληρο καὶ ἄρχισε ἀπὸ τὸν πόνο νὰ στριφογυρίζει ἀκατάπαυτα, πρᾶμμα ποὺ ἐξακολουθεῖ νὰ τὸ κάνει ὡς τὰ σήμερα σὰν τὸ σκουλήκι.

Τέλος, μιὰ ποὺ κανένας ἀπὸ τοὺς προηγούμενους δὲν κατόρθωσε τίποτα μὲ τὴ φωτιά, ἀποφάσισε καὶ ἡ λεπτούλα ἡ Ἀράχνη νὰ δοκιμάσει. Κάθισε λοιπὸν καὶ ἔπλεξε σὰν καλὴ νοικοκυρὰ ποὺ εἶναι, ἓνα πανεράκι, ἔκλωσε καὶ μιὰ κλωστή ἀρκετὰ μακρὰ καὶ στέρεη ποὺ θὰ τῆς χρησίμευε γιὰ γεφύρι, ἀνάμεσα στὰ γετονικά δέντρα καὶ τὴ συκομουριά, καὶ σερπετῇ-σερπετῇ ξεκίνησε χωρὶς νὰ εἰπεῖ σὲ κανέναν τίποτα.

Αὐτὴ μόλις ἐπλησίασε τὸ δέντρο ποὺ καιγόταν δὲν ἔχασε καιρὸ. Ἐκοψε ἓνα κλαράκι ἀναμμένο, τῆριξε γρήγορα μέσα στὸ πανεράκι ποὺ κρατοῦσε κρεμασμένον τὴν ράχη της καὶ γύρισε θριαμβευτικὰ πίσω, φέρνοντας πολὺτιμο δῶρο στὸν ἄνθρωπο, τὴν φωτιά.

(Διασκευή) ΔΙΟΝ. Α. ΤΡΟΒΑΣ

ΚΑΝΑΡΙΝΙ ΚΑΙ ΚΟΤΑ

— Νὰ τ' ἀκούω δὲ μπορῶ τὸ φοιχτὸ κακάριόμα σου, συλλογιέμαι καὶ ἀπορῶ ποῖά δῶ μέσα εἶν' ἡ δουλειά σου.

— Χρὶ! τὸ ξέρω πὼς ἐγὼ ὁμορφὴ φωνὴ δὲ βγάνω, μὰ πρῶτ' ἀπὸ τ' αὐγὸ, στὴ φωλιά ξέρω νὰ κάνω.

σὺ τραγοῦδι, ἐγὼ τ' αὐγὸ, σὺ στὴν κλωβὰ, ἐγὼ δῶ κάτω, κάθε πρᾶμα ἔχει σκοπὸ καὶ ὁ καθένας τὴ δουλειά του.

Μ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΑ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΣΤΟΝ ΚΑΤΑΚΤΗΤΗ

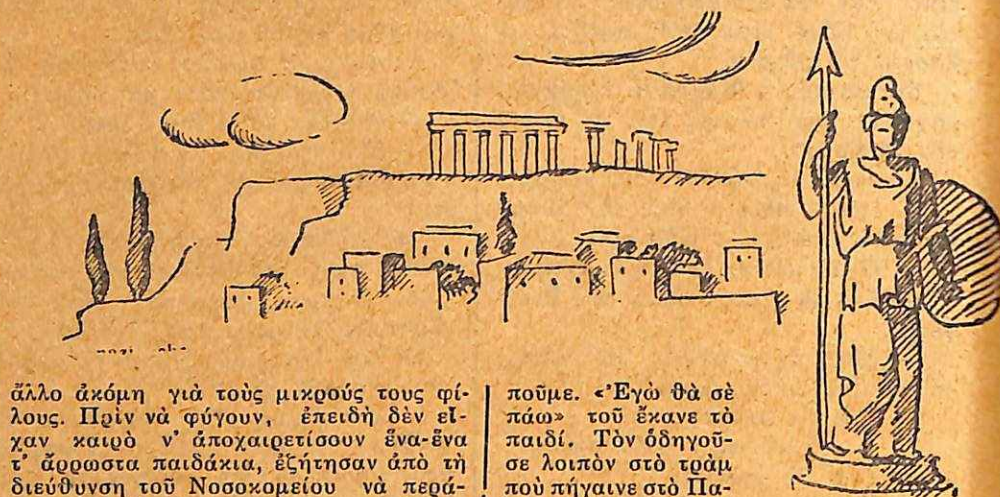
[Κατά το διάστημα της παραμονής της στη Γαλλία, η άρχισυντάκτις μας δ. Γεωργία Ταρσούλη προσεκλήθη από την Ελληνική Ένωση Μασσαλίας να δώσει μερικές διαλέξεις για τα Έλληνόπουλα της εκεί παροικίας και της γειτονικής της Μαρτίγκ. Ένα απόσπασμα από μία από τις διαλέξεις αυτές σχετικό με τη στάση των παιδιών απέναντι στον κατακτητή, εδημοσίευσεν το γνωστότατο παιδικό περιοδικό του Παρισιού «Semaine de Suzette», συνοδεύοντάς το με θερμότερα λόγια για την Ελλάδα, για τη «διάπλωση» και για τη δ. Ταρσούλη. Νομίζουμε πως θα έκανε και σε σας ευχάριστη την ανάγνωση του άρθρου αυτού και να θυμηθείτε πόσο πατριωτικά φέβθηκαν τα μεγαλύτερα αδελφάκια σας κατά τα φοβερά χρόνια της κατοχής. Γι' αυτό λοιπόν το αναδημοσιεύουμε, συνοδευμένο μάλιστα από τα όμοια σκίτσα της «Semaine de Suzette»]

Όταν πρωτομπήκαν οι Γερμανοί στην Ελλάδα μας παρουσιάστηκαν σαν φίλοι. Και δοκίμασαν πρώτα από όλα να καλοπιάσουν τα παιδιά, νομίζοντας πως, σαν παιδιά που ήταν, εύκολα θα δελεάζονταν μ' ένα πακέτο μπισκότα, ή με λίγες σοκολάτες, από κείνες που είχαν κλέψει οι Γερμανοί από τις στρατιωτικές αποθήκες. Μά τα Έλληνόπουλα ήξεραν καλά να ξεχωρίζουν τους ψεύτικους φίλους από τους αληθινούς. Κανένα παιδί δε δέχτηκε τίποτε από τα χέρια των Γερμανών. Ούτε και τα πιο μικρά ακόμη. Έτσι πολύ γρήγορα οι Γερμανοί αναγκάστηκαν να παραιτηθούν από κάθε προσπάθεια δωροδοκίας και συμφιλίωσης με τα Έλληνόπουλα. Μά τα Έλληνόπουλα δεν περιόριστηκαν να τους άρνηθούν μονάχα τη φιλία τους. Τους έδειχναν φανερά την έχθρα τους, με την περιφρόνησή τους, με την περήφανη ματιά τους και πολύ συχνά και με την κοροϊδία τους.

Καμιά φορά ή έχθρα τους αυτή εκδηλωνόταν πιο έντονα ακόμη. Κοντά στην Αθήνα, στην πενιχόφυτη Βούλα, είναι ένα Νοσοκομείο για φυματικά παιδιά, το περίφημο 'Ασκληπιείο. Όταν άρχισε ο Έλληνοϊταλικός πόλεμος του 40 μιά ομάδα από Άγγλους αεροπόρους είχε στρατοπεδεύσει κοντά στο 'Ασκληπιείο και οι Τζώνηδες είχαν γίνει πρώτοι φίλοι με τους μικρούς αεροπόρους, που ήταν υποχρεωμένοι να μένουν όλη την ημέρα στο κρεβάτι τους. Με τη γερμανική εισβολή οι Άγγλοι αναγκάστηκαν να φύγουν από το

μέρος εκείνο, για να απομακρύνουν κάθε κίνδυνο από τα παιδιά. Πριν από την αποχώρησή τους όμως έχαρισαν στο Νοσοκομείο όλο το υγειονομικό τους υλικό, τα τρόφιμα, τα φάρμακα και χωρίς σ' αυτό μπόρεσε να διατηρηθεί το Νοσοκομείο στα δύσκολα χρόνια της κατοχής. Μά έκαναν και κάτι

άλλο ακόμη για τους μικρούς τους φίλους. Πριν να φύγουν, έπειδή δεν είχαν καιρό ν' αποχαιρετιστούν ένα-ένα τ' άρρωστα παιδιά, έζητησαν από τη διεύθυνση του Νοσοκομείου να περάσουν με τ' αυτοκίνητά τους ανάμεσα από τα διάφορα περίπτερα. Και καθώς οι μικροί τρόφιμοι έκαναν την ηλιοθεραπεία τους ξαπλωμένοι στις βεράντες, οι Άγγλοι αεροπόροι πέρασαν από μπροστά τους, πετώντας τους σοκολάτες, καραμέλλες και μπισκότα, ενώ τα παιδιά αλάλαζαν από χαρά και τους ζητωκραύγαζαν με όλη τους τη δύναμη.

Σε λίγες μέρες ήρθαν οι Γερμανοί κι' εϋθύς τα φυματικά παιδιά κατάλαβαν τη διαφορά. Οι «φίλοι μας» πήραν πρώτα από όλα τα γάλα από το γειτονικό βουστάσιο που τροφοδοτούσε το 'Ασκληπιείο. Ύστερα, έπειδή το νερό του στρατοπέδου τους δεν τους άρχισε, πήραν ένα μεγάλο μέρος από το νερό του Νοσοκομείου. Έτσι τα παιδιά πολύ γρήγορα ένωσαν τη διαφορά και μπόρεσαν να εκτιμήσουν τους Γερμανούς.

Όταν λοιπόν, λίγες βδομάδες αργότερα, ένας Γερμανός αρχίατρος θέλησε να επισκεφθώ το 'Ιδρυμα, οι αδελφές αναστατώθηκαν. «Αν τα παιδιά έκαναν καμιά έγχρηξη εκδήλωση στο Γερμανό; Αναγκάστηκαν λοιπόν να τα παραλάβουν και να τα καθηγήσουν ένα-ένα. Μά τα έβλεπαν Έλληνόπουλα βρήκαν μόνο τους τόν τρόπο για να δείξουν στον έχθρο την περιφρόνησή τους, χωρίς να προκαλέσουν τίποτε που θα είχε δυσάρεστες συνέπειες για τους γιους και τις νοσοκόμες τους. Μόλις ο Γερμανός αρχίατρος έμπαινε σε μιά αίθουσα, όλα, μ' όλα τα παιδιά της αίθουσας αυτής, χώνονταν κάτω από τα σκεπάσματα τους, κουκούλωναν και τα κεφάλια τους ακόμη, κι' έκαναν πως ήταν βυθισμένα σε ύπνο βαθύ. Μερικά μάλιστα ορχαλίζαν κιόλας. (*)

Εκεί όμως όπου βρισκαν το μελά τους οι Γερμανοί ήταν όταν είχαν να κάνουν με τα λουστράκια μας. Τάνεκδοτα είναι αναρίθμητα. Μία από τις μεγαλύτερες χαρές των παιδιών αυτών ήταν να δείχνουν στους Γερμανούς στραβούς δρόμους. «Αν έβλεπαν κανένα «Φρίτς» φορτωμένο το γυλιό του, τη βαλίτσα του, το όπλο του, χαζεύοντας στη μέση της πλατείας, μη ξέροντας κατά που να πάει, έτρεχαν κοντά του, πρόθυμοι τάχα να του προσφέρουν τις υπηρεσίες τους. Έδειχνε ο Γερμανός ένα χαρτί για το τέγμα Πατησίων, να

(*) Σ. τ. σ. Το χαρακτηριστικό αυτό επεσόδιο αναφέρεται στο βιβλίο του κ. Αχ. Κύρου, «Οι σκληρωμένοι νικητές».

πούμε. «Εγώ θα σε πάω» του έκανε το παιδί. Τόν οδηγούσε λοιπόν στο τραμ που πήγαινε στο Παλιό Φάληρο, ανέβαινε κι' αυτός μαζί του, και σε μία στιγμή που ο Γερμανός δεν τον πρόσεχε, πηδούσε από το τραμ κι' έτρεχε να διηγηθώ στους συντρόφους του, πως «του την έφακαν τους σοκο-λάτες, καραμέλλες και μπισκότα, ενώ τα παιδιά αλάλαζαν από χαρά και τους ζητωκραύγαζαν με όλη τους τη δύναμη».

Στην Αθήνα είχαν μείνει μερικοί Άγγλοι στρατιώτες πληγωμένοι ή άρρωστοι. Μόλις μπήκαν οι Γερμανοί εγκατέστησαν το Νοσοκομείο των αιχμαλώτων αυτών στο κτίριο του Πολυτεχνείου. Κι' έπειδή το μέρος είναι πολύ κεντρικό, κάθε μέρα περνούσαν από κει Αθηναίοι και πετούσαν από τ' άνοιχτά παράθυρα τσιγάρα ή βιβλία στους αιχμαλώτους. Αυτό οι Γερμανοί δεν μπορούσαν να το ανεχθούν και σε λίγες μέρες έβαλαν φρουρούς στη μία και στην άλλη άκρη του δρόμου για να εμποδίσουν τον κόσμο να περνάει.

Τι σοφίστηκαν τότε τα λουστράκια. Μαζεύονταν παρέες - παρέες μπροστά στους φρουρούς, κι' όταν παρουσιάζονταν κανένας που ήθελε να προσφέρει τίποτε στους άρρώστους, άρχιζαν τάχα να τσακώνονται μεταξύ τους. «Ο καυγάς όσο πήγαινε και δυνάμωνε, στο τέλος έπεφτε ξύλο και οι Γερμανοί έτρεχαν να χωρίσουν τα παλιόπαιδα. Έβρισκε τότε καιρό ένας από τους πιτσιρίκους, τρύπωνε μέσα στο δρόμο κι' από τ' άνοιχτο παράθυρο πετούσε στους Άγγλους πληγωμένους την προσφορά του Αθηναίου φίλου τους.

Και τελειώνω μ' ένα χαρακτηριστικό ανέκδοτο, που δείχνει πόσο βαθειά συναισθάνονταν τα Έλληνόπουλα την εϋθύνη τους απέναντι στην πατρίδα και πόσο άψηφουσαν τηξωή τους μπροστά στον έχθρο:

Όταν στις 5 Μαρτίου του 1943 κατέβηκε η μισή Αθήνα στους δρόμους για να εμποδίσει την πολιτική επιστροφή που σκόπευαν να κηρύξουν οι Γερμανοί, κι' αντιμετώπισε τα πολυβόλα και τις επελάσεις των Ιταλών και τα γερμανικά τάνκς, τα πρώτα και ζωηρότερα στοιχεία στη διαδήλωση αυτή ήταν τα παιδιά. «Ανάμεσα σ' αυτά κι' ένας δωδεκάχρονος μαθητής. Και όταν γύρισε άργα το βράδυ στή του, κουρελιασμένος και μπαρουτοκαπνισμένος, στη μητέρα του, που τρελλή από άνησυχία τόν ρώτησε πού ήταν

τόσες ώρες, της απάντησε περήφανα: «Όποτε ήθελες λοιπόν ν' αφήσω να σε επιστρατεύσουν οι Γερμανοί;

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

Ο θεός Αποστόλης κατεβαίνει από το τραίνο μαζί με την άχώριστη ομπρέλλα του. Ο Πετρόκης κι' η μαμά του τόν υποδέχονται στο σταθμό. Ο θεός Αποστόλης θαυμάζει τόν άνεψιό του:

— Καλέ πώς μεγάλωσε ο Πετρόκης! Πόσων χρόνων είσαι, άνεψιέ;

— Αύριο θα γίνω πέντε χρόνων, θείε!

— Ού τί ψηλός πού είσαι για τα χρόνια σου! Κοντεύεις να φτάσεις την ομπρέλλα μου!

— Και πόσων χρόνων είναι η ομπρέλλα σου, θείε Αποστόλη;

ΘΘ

Κάποιος ρώτησε έναν τεμπέλη:

— Μ' άφοψ βαρύνει τόσο πολύ τα γράμματα, γιατί δεν πιάνεις τουλάχιστον καμιά δουλειά;

— Γιατί έμένα μιά δουλειά μόνο μ' άρέσει, μ' αρέσει να την κάνω χρειάζονται πάρα πολλά χρήματα.

— Και τί θέλεις λοιπόν να γίνεις;

— Έκατομμυριούχος!

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΤΟ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟ ΜΑΣ ΦΙΛΜ

ΠΩΣ ΓΙΝΟΝΤΑΙ ΤΑ ΧΤΕΝΙΑ

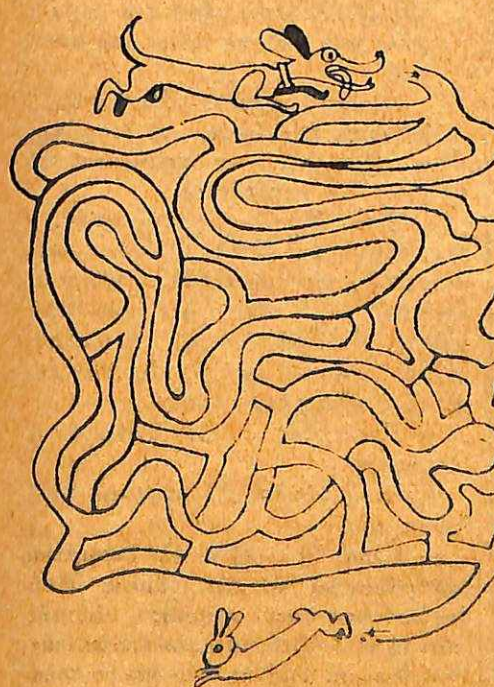
1) Το χτένι, που χτενίζουμε τα μαλλιά μας είναι ή από ταρταρούγα ή από κόκκαλο. Η ταρταρούγα προέρχεται από το καβούκι της χελώνας. — 2) Χρησιμοποιούνται ίδιες τα καβούκια της χελώνας του Ινδικού ή του Ειρηνικού Ωκεανού, ή χελώνα αυτή είναι πελώρια και ζυγίζει πολλές φορές περισσότερο από 200 κιλά. Έπειδή το καβούκι της χελώνας είναι φουσκωτό, το πρώτο πράγμα, που κάνουν για να το επεξεργασθούν είναι να το λισώσουν. — 3) Μετά το βουτούν σε βραστό νερό για να μαλακώσει και το τοποθετούν ανάμεσα σε 2 άτσάλινες πλάκες για να πιεσθώ. — 4) Με αυτόν τόν τρόπο σχηματίζεται μία επιφάνεια ταρταρούγας τελείως επίπεδη από την όποιαν δεν έχουμε πλέον παρά να κόψουν με την μηχανή ή να φορμάρουν το χτένι.

5) Για να ετοιμάσουν το χτένι από κόκκαλο, χρησιμοποιούν τα κέρατα του βοδιού, της κατσίκας ή του τράγου. Όλ' αυτά τα κέρατα είναι από μέσα κούφια εκτός από τις μύτες τους. — 6) Πρώτ' απ' όλα, λοιπόν, αφαιρούν αυτό το γεμάτο μέρος (που χρησιμοποιείται συνήθως για να κατασκευάσουν μπαστούνια και ομπρέλλες) και μετά σχίζουν το κέρατο σε όλο του το μήκος. — 7) Ύστερα το βουτούν σε βραστό νερό και μαλακώνει όπως και ή ταρταρούγα. Ο έργατης τότε μπορεί εύκολα να ξεδιπλώσει το κέρατο όπως ξεδιπλώνει κανείς ένα ρόλο χαρτί. — 8) Έτσι σχηματίζεται μία επιφάνεια, που την τοποθετεί κάτω από μία πλάκα για να γίνει επίπεδη. Μετά απ' αυτό δεν μένει πια παρά να κόψουν ένα χτένι ή ένα χαρτοκοπήτσο, ή ένα κόκκαλο για παπούτσια.

ΜΙΚΡΟΙ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

1. ΛΑΒΥΡΙΝΘΟΣ

Αυτός ο σκύλος κυνηγάει το λαγό.

μά ο λαγός με διάφορα τσαλίμια κατάφερε να τού ξεφύγει. Μπορείτε σεις να βρείτε το δρόμο που άκοιούθησε;

2. ΠΡΟΒΛΗΜΑ

Το ρολόι

Η οικογένεια Αφηρημίδη ζει σ' ένα απόμερο σπίτι στην έξοχή. Μία μέρα το ρολόι τού κ. Αφηρημίδη χάλασε. Μένει ένα ρολόι τού τοίχου, αλλά ξέχασαν να το κουρδίσουν και σταμάτησε. Ο κ. Αφηρημίδης το κούρδισε βάζοντάς το στην τύχη και μετά το φαγητό πήγε στον σιδηροδρομικό σταθμό τού κοντινού χωριού. Την ώρα που φεύγει από το σπίτι το ρολόι δείχνει 2.20, και την ώρα που φτάνει στο σταθμό το ρολόι τού σταθμού δείχνει 2.40. Ξεκουράστηκε 10 λεπτά και ύστερα γύρισε στο σπίτι του με το ίδιο βήμα. Όταν έφτασε στο σπίτι του είδε πως το ρολόι τού τοίχου έδειχνε 3.50 και άμβλωσε

το έβαλε στη σωστή ώρα. Τί ώρα ήταν;

Οι λύσεις αυτού τού φύλλου θα δημοσιευθούν στο ερχόμενο. Όποιος τις στείλει πρώτος θα λάβη ένα τόμο της Βιβλιοθήκης. Των άλλων θα δημοσιευθούν τα όνόματα.

ΛΥΣΕΙΣ ΤΟΥ 2ου ΦΥΛΛΟΥ

1. Σταυρόλεξο: «Η κυρά Μαρτιά». Οριζόντιες: 1. Αθήναι. — 2. Νά — 3. Ινώ. — 4. Κώς. — 5. Νι. — 6. Αι — Τό. — 7. Σαπρός. Καθέτως: 1. Ανανίας. — 2. Θά — 3. Ισα. — 4. Νίκα. — 5. Άνω — Τό. — 6. Ιώσηπος.

2. Τα δύο τραίνα: Και τα δύο τραίνα βρίσκονται στην ίδια απόσταση από Αθήνα, αφού συναντιούνται στο ίδιο μέρος.

3. Το πουκάμισο.

Τα όνόματα των λυτών των Εβδομαδιαίων Διαγωνισμών τού Ιου φύλλου δημοσιεύονται στη σελίδα 34.

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ ΕΧΘΡΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ L. LAMBRY

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

— Για όλα αυτά βέβαια είχανε το λόγο τους.

— Ποιό λόγο;

— Θέλανε ν'αχρηστέψουν το «Πράσιγκ».

— Και γιατί δεν το βουλιάζανε;

— Γιατί το σκάφος του είναι πολύ γερό και θα χρειαζόταν τέσσερις-πέντε τορπίλλες γιά να το βυθίσουν. Άλλα τς τορπίλλες αυτές τς θέλανε γι' άλλα καράδια και δέ τος συνέφερε νά τς σπαταλήσουν τόσο εύκολα, μιὰ και τὸ δικό μας δὲν ἦταν πολεμικό. Προτίμησαν λοιπὸν νὰ χαλάσουν μονάχα τὸν ἑλικά του καὶ νὰ σηκώσουν πανί. Ἔτσι ὁ ἄερας θὰ τὸ πηγαινε δπου δπου καὶ ἀσφαλῶς θὰ βυθιζόταν μόνο του...

— Ὡστε ὑπάρχει φόβος νὰ βυθιστοῦμε; ἔκανε τρομαγμένη ἡ Ἀννούλα.

— Μὴ φοβάσαι, ἀποκρίθηκε ὁ Γκόρντον, θὰ προσπαθήσω νὰ κατεβάσω τὸ πανί κι' ἔτσι θὰ ἡσυχάσουμε ἀπ' αὐτὸν τὸν κίνδυνο. Πρέπει νὰ μάθεις ὥστόσο ὅτι τὸ καράδι μας δὲν ἔχει πιά κυβερνήτη καὶ ὁ ἄνεμος τὸ σέρνει δπου θέλει...

Ἐκείνη τῇ στιγμῇ, ἀπὸ τὸ βάθος τοῦ καραβιοῦ ἀκούστηκε μιὰ παιδικὴ φωνή. Τὰ δυὸ παιδιά πεταχτήκανε πάνω. Γεμάτα περιέργεια καὶ ἐκπληξή κοίταζε τὸ ἕνα τ' ἄλλο.

— Ἀκουσες, Ντίκ; ρώτησε ἡ Ἀννούλα τὸ σύντροφό της.

— Δὲν πιστεύω νὰ μᾶς γέλασαν τ' αὐτιά μας, ἀποκρίθηκε τὸ ἀγόρι. Μοῦ φαίνεται πὼς ἦταν μιὰ φωνὴ παιδιοῦ πὺ ἔλεγε κάτι σὰ «μαμά μου». Νομίζω ὅμως ὅτι πάνω στὸ «Πράσιγκ» δὲν εἶχαμε μικρὰ παιδιὰ...

— Εἶχαμε ἕνα, Ντίκ, ἔκανε ἀνήσυχος τὸ κορίτσι. Ξεχνᾷς τὴ μικρούλα τῆς κυρίας Μπλανσάρ, πὺ πήγαινε καὶ κείνη γιὰ τὴν Ἀγγλία νὰ βρῇ τὸν ἀντρα της;

— Ἡ κυρία Μπλανσάρ! εἶπε τὸ ἀμερικανόπουλο. Μὰ βέβαια... ἔτσι θὰ εἶναι. Τὴν εἶδα ὅταν τὴν κατεβάσανε στὴ βάρκα οἱ ναῦτες. Ἦταν ὀλομόναχη καὶ ξερόνιζε γιὰ τὴν Δευκὴ. Σίγουρα τὴν ἔχασαν κάπου κι' αὐτὴν οἱ Γερμανοί.

— Πρέπει νὰ τρέξουμε ἀμέσως, Ντίκ, νὰ τὴ βροῦμε. Ὡ, τὸ φτωχὸ μικρούλι, ἔκανε τὸ κορίτσι μὲ ἀπόγνωση κι' ἐτοιμάστηκε νὰ τρέξει

πρὸς τὴ μεριά πὺ ἀκούστηκε ἡ φωνή του.

Τὸ ἀγόρι ὅμως τὴ σταμάτησε.

— Ὁ παῖς μανάχος, Ἀννούλα, τῆς εἶπε. Ἐοῦ μέινε ἔδω νὰ μὲ περιμένεις. Θὰ ἐπιστρέψω γρήγορα μαζί μὲ τὴ Δευκὴ.

Τὸ κορίτσι δὲν ἔφερε ἀντίρρηση. Ἦταν ἀκόμα τόσο ἐξασθενημένη ἀπ' τὴ λιγοθυμιά της καὶ τὰ πόδια της δὲν τὴν βοηθοῦσαν νὰ περπατήσει μ' εὐκολία. Ὁ Ντίκ κατέβηκε γρήγορα τὴ σκάλα τοῦ καταστρώματος καὶ χάθηκε στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ καραβιοῦ.

— Μαμά! ξανακούστηκε μιὰ μακρινὴ φωνή.

Τὸ κορίτσι ἔμεινε ἀνήσυχος καὶ σκεπτικὸς στὴ γωνιά του. Ἡ κατά-

«Κοίταξε! εἶπε ὁ Ντίκ...»

σταση τώρα γινόταν ἀκόμα πὺ σοβαρὴ μὲ τὴν παρουσία ἑνὸς μωροῦ σχεδὸν πάνω στὸ καράδι. Ἡ Δευκὴ δὲν ἦταν παραπάνω ἀπὸ ἑξή χρονῶν. Μὲ τὸ ὅμορφο προσωπάκι της, τὰ διασκεδαστικὰ της τραγουδάκια καὶ μὲ τὶς ἔξυπνες ἀπαντήσεις πὺ ἔδινε χτὲς ἀκόμα, ἦταν ἡ χαρὰ τῶν ἐπιβατῶν τοῦ «Πράσιγκ». Τώρα ὅμως; Μὲ ποῖο τρόπο θὰ μπορούσαν νὰ τῆς ἐξηγήσουν τὸ τραμερὸ δράμα πὺ συνέβη; Ποιὰ κακιὰ τύχη τὸ χωρίσε ἀπ' τὴν κυρία Μπλανσάρ καὶ δὲν πρόφτασε νὰ τὴν πάρει μαζί της; Ὁ θὰ μπορούσε ἀκόμα τὸ κοριτσάκι αὐτὸ ν' ἀνθέξει τὸ χωρισμὸ τῆς μανοῦλας του;

Ἡ Ἀννούλα, ἀδυνατοῦσε νὰ βρεῖ ἔστω καὶ μιὰν ἀπόκριση σ' ὅλες αὐτὲς τὶς ἐρωτήσεις πὺ τὴν πολιορ-

κοῦσαν. Ἀπὸ χτὲς, ζοῦσε μέσα σ' ἕναν τρομερὸ ἐφιάλτη πὺ σκέπαζε τὸ μυαλό της μὲ μιὰ πυκνὴ καταχνιά. Καταλάβαινε ὅμως ὅτι ἡ παρουσία τῆς Δευκῆς θὰ ἔφερνε κάποια σοβαρὴ ἀλλαγὴ σὲ ὅλα, θὰ ἔπρεπε νὰ τὴν προστατέψουν, καὶ νὰ τὴν ὑπερασπίσουν ἀπέναντι σὲ ἔνδεχομένους κινδύνους. Ἀλλὰ πὼς; Μήπως καὶ ἡ δικὴ τους ζωὴ δὲν κρεμόταν ἀπὸ μιὰ κλωστή; Ἔτσι νὰ ἔφερνε τὸ καράδι περισσότερο ἀπ' τὴ μιὰ μεριά, θὰ βρισκόνταν καὶ οἱ τρεῖς στὰ κύματα τῆς ἀγριεμένης θάλασσας. Κι' ὅμως σκεπτόταν τὸ κορίτσι, τὴ Δευκὴ ἔπρεπε νὰ τὴν προσέχει τόσο καλὰ, ὅσο θὰ τὴν πρόσεχε καὶ ἡ μητέρα της. Ἡ Ἀννούλα, ἦταν πολὺ μικρὴ ἀκόμα γιὰ ν' ἀναλάβει τέτοια φροντίδα, νὰ παῖξει δηλαδὴ τὸ σπουδαῖο αὐτὸ ρόλο τῆς μητέρας. Καὶ μὲ κάποια σιωπηλὴ ἀγωνία ρωτοῦσε τὸν ἑαυτὸς της ἂν θὰ μπορούσε νὰ τὰ καταφέρει. Μήπως δὲν εἶχε καὶ ἡ ἴδια ἀνάγκη ἀπὸ βοήθεια, ἀπὸ προστασία κι' ἀπὸ παρηγοριά;

Ὁ Ντίκ, παρουσιάστηκε στὴ σκάλα τοῦ καταστρώματος, κρατώντας τὴ Δευκὴ στὴν ἀγκυλιά του. Τὸ μικρὸ κοριτσάκι ἔκλαιε μὲ λυγμούς καὶ ἦταν σχεδὸν ὀλόγυμνος γιὰ τὸν ἥξερε ἀκόμα νὰ ντυθεῖ μονάχο του. Ὁ Ντίκ, τοῦ εἶχε ρίξει ἕνα σάλι στοὺς ὤμους του, μὰ ὥστόσο τὰ δυὸ ποδαράκια του ἦταν γυμνά ὡς ἀπάνω, χωρὶς κάλτσες καὶ παπούτσια.

Ἡ Ἀννούλα τὴν πῆρε μὲ τρυφερότητα στὴν ἀγκυλιά της. Τὴν τὸλξε ὀλάκερη μέσα στὸ μεγάλο σάλι καὶ κάθησε πάνω στὰ σκοινιά.

— Δυστυχισμένο πλασματάκι! φειθροῖσε ξεχνώντας τὸ δικὸ της πόνος. Πὼς ἦταν νὰ βρεθῆς καὶ σὺ σ' αὐτὴ τὴν περιπέτεια;

— Ἦταν ὀλομόναχη στὴν καμπίνα της, ἐξήγησε ὁ Ντίκ. Φαίνεται πὼς κοιμόταν τὴν ὥρα πὺ ἦρθαν οἱ Γερμανοί κι' ἔτσι μικροσκοπικὴ καθὼς, εἶναι δὲν θὰ τὴν πρόσεξαν. Ἀλλὰ... μπόρεῖ νὰ τὴν ἀφῆσαν ξεπίτηδες ἔδω μέσα, μπόρεῖ...

— Ἐπείτηδες; τὸν διέκοψε ἡ Ἀννούλα.

Τὸ ἀμερικανόπουλο σήκωσε τοὺς ὤμους του.

— Γιατί ὄχι; εἶπε. Οἱ Γερμανοὶ διασκεδάζουν μὲ κάτι τέτοια. Ἐνα παιδί ὀλομόναχο στὴ μέση τῆς θάλασσας εἶναι βέβαια σπάνιο φαινόμενο. Καὶ τὰ σπάνια φαινόμενα τοὺς συγκινοῦν. Δὲν λογαριάζουν τὴ ζωὴ.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΔΙΧΩΣ ΜΑΜΑ

(Γραμμένο στὴν ἀνηψιούλα μου)

Ἡ ἀνηψιά μου ἡ μεμπερούλα εἴν' ἐνάμιση χρονῶν κι' ἀπὸ τόση δά... μικρούλα εἶναι κιόλας ὀρφανό.

Στὰ ξανθὰ της τὰ μαλλάκια μιὰ κορδέλα θαλασσιά, μιὰ ποδίτσα μὲ φιογγάκια, καὶ καλτσάκια καφετιά.

Ἀγγελοῦδι σὰν κοιμάται, διαβολάκι σὰν ξυπνά, κι' οὔτε μιὰ φορὰ θυμάται πὼς δὲν ἔχει πιά μαμά.

Ἔτσι κι' ὅταν μεγαλώσεις νάχεις πάντα τὴ χαρὰ καὶ ποτὲ νὰ μὴν τὸ νοιώσεις πὼς δὲν ἔχεις πιά μαμά.

Νίκη

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ

Εὐθύμως κάνουμε βόλτες στὴν σὺλὴ πρὶν χτυπήσει τὸ κουδούνι γιὰ τὴν προσευχή. Μιὰ ἔρχεται τρεχάτη ἡ ἐπιμελήτρια καὶ μᾶς λέει πὼς θὰ κάνουμε διαγωνισμὸ Μαθηματικῶν. Μόλις ἀκοῦμε αὐτὰ τὰ λόγια, τὰ ἀστεία καὶ οἱ φλυαρίες παύουν καὶ παγώνουμε στὴ θέση μας. Πῶ! πῶ! τί θὰ κάνουμε; ἀπροετοίμαστες τώρα, τί θὰ γράψουμε; Ἐνῶ αὐτὲς οἱ σκέψεις περνοῦν ἀπ' τὸ μυαλό μας νὰ, χτυπᾷ καὶ τὸ κουδούνι καὶ δὲν ξεχωρίζουμε τοὺς κτύπους τοῦ ἀπὸ τῆς καρδιάς μας. Ἀφοῦ κάνουμε προσευχὴ μαῖνουμε μὲς' στὴν τάξη μὲ κατεβασμένα μοῦτρα καὶ σφιγμένη τὴν καρδιά καὶ καθόμαστε στὰ θρανία. Οὔτε γέλια σὰν ἄλλες μέρες, οὔτε τίποτε. Σὲ λίγο νὰ καὶ ὁ καθηγητὴς μας συνωφρομένως ὅπως πάντοτε καὶ μᾶς ἀναγγέλλει — σὰ νὰ μὴν ἤξερε καὶ σὰ νὰ μὴ ἔνωθε πὼς τὸ ἔξαμε — ὅτι ἔχομε διαγωνισμὸ. Λοιπόν, μᾶς λέει, εἰτοιμοί; Καὶ οἱ ἐρωτήσεις πέφτουν σὰ σφυριεὶς στὴν καρδιά μας. Τί δύσκολες πὺ εἶναι, Θεέ μου! Τέσσερα προβλήματα νὰ τὰ λύσωμε σὲ μιὰ ὥρα. Μὲ τὴν ἄκρη τῆς πέννας στὸ στόμα κοιτάμε αὐτὴ τὴ κόλλα πὺ πρέπει νὰ γεμίσει. Σιγὰ-σιγὰ ἀμίλητες πηγαίνουμε τὶς κόλλες ἀσπρὲς καὶ περιμένουμε πιά τὸ μοιραῖο «κουλούρι».

Τὴν ἄλλη μέρα ἐκεῖ πὺ περπατᾷμε λυπημένες νὰ κι' ἡ ἐπιμελήτρια ἄραγε τί θὰ μᾶς πῇ πάλι; Ἀ! τί χαρὰ! Μὰ καὶ τί τύχη! Ἡ ὑπέρθερα τοῦ δασκάλου μᾶς ἔσκιε κατὰ λάθος τὶς κόλλες κι' ἔτσι γλυτώσαμε. Πῶ! πῶ! τί πῆδους πὺ κάνουμε! Εὐλογημένη ἂς εἴσαι ὑπέρθερα! Νά, χτυπᾷ καὶ τὸ κουδούνι μὰ τώρα τὸ ἀκοῦμε μὲ χαρὰ καὶ πηγαίνουμε γιὰ προσευχή.

Ἀργιολοῦλουδο

ΜΙΑ ΝΥΧΤΑ ΣΤΟ ΒΑΠΟΡΙ

Ταξιδεύουμε. Εἶναι νύχτα... τ' ἄστρα σὰν ἀσημένια καρφὰ φαίνονται στὸν οὐρανό, πὺ σὰν μαῦρο βελούδινο χαλί ἀπλώνεται παντοῦ. Τὰ νησιά πὺ περνᾷμε μοιάζουν μὲ μαῦροι δράκοι τοῦ παραμυθιοῦ καὶ πότε-πότε κανένας φάρος σὰν μάτι πὺ ἀνοικοκλείνει... Καθισμένη στὴ σὲξ-λόγκ κοιτάζω τὸ φεγγάρι. Εἶναι πανσέληνος καὶ σκορπίζει τὸ ἀσημένιο τοῦ φῶς καὶ κάνει σὰν μιὰ στήλη ἀσημένια μὲς στὴ θάλασσα. Μὰ ἀκούω μιὰ φωνή: — Ἐλα κάτω νὰ κοιμηθῇς. Μὲ λύπη μου ἀφήνω τὸ ὠραῖο θέαμα καὶ κατεβαίνω.

Ἀργιολοῦλουδο

©©

ΑΝ ΘΕΣ ΝΑ ΝΙΚΗΣΗΣ

Μέσ' τῆς ζήσης
τ' ἀνήλιο τραχὺ μονοπάτι,
νὰ βαδίσῃς ἀν' θές,
κι' ἅμα θὲς νὰ νικήσῃς
καὶ στὴς μοίρας ν' ἀνέβῃς
τὸ ἔξφερο τ' αὐτοῦ
καὶ σ' αὐτὸ καβαλλάρης
μακριὰ ν' ἀντικρύσῃς,

Μὴν ἀκοῦς τοὺς ἀνέμους
πὺ θέλουν νὰ φέρουν
στὴν καρδιά σου τὸ σάλο.
Καὶ σὰν θὰ ἔανοίξῃς
τὰ φτερά σου σὲ τόπους
πὺ μίση δὲν ἔχουν
τότε πιά νέους δρόμους
στοὺς πῖσω θὰ δείξεις

Μαϊστράλι

©©

ΠΑΡΑΠΟΝΟ

«Ὁ,τι κι' ἂν εἶναι μέσα στὴν ψυχὴ μου, τραγοῦδι πάντα θέλω νὰ ξεσπάσει εἴτε χαρὰ εἴτε λύπη μουσικὴ μου».

Στὸν οὐρανὸ γυρεύοντας νὰ φτάσει λαλιά τρέχει νὰ πάρῃ κι' ὀϊμένα! θαρρῶ πὼς καὶ μέσα μου θὰ σπάσει

μὰ δὲν ἀκούω νὰ βγαίνει ἦχος κανένα. Καὶ πρέπει πάντα νὰ τὰ ξανακλείσω μέσα μου—χαρωπὰ εἴν' ἡ λυπημένα—

Τὰ λόγια π' ἀνεβαίνουν νὰ τὰ σβύσω. Καὶ στὴν καρδιά μιὰ πίκρα ἀργόστολάζει, μὰ οὔτε αὐτὴν δὲν κάνει νὰ ἱστορήσω.

Νὰ κράξω ποῖο μὲ κρυφτωρεῖ μαρτζι. Τὸν πόνος πρέπει μέσα μου νὰ κλείσω, πὺ δὲν μπορῶ κι' ἐγὼ νὰ τραγουδήσω.

Ἑλληνικὴ Ραχοῦλα

©©

ΣΥΝΝΕΦΑ

Ζηλεύω τὰ σύννεφα πὺ σὰν ἐρημικοὶ ταξιδιώτες ἀρμενίζουνε μέσα στὸ πέλαγος τ' οὐρανοῦ. Μοιάζουνε σὰν

τρεχαντήρια στολισμένα σὲ μέρα γιορτερῆ. Εἶναι καὶ μικρὰ συννεφάκια πὺ ὁ ἥλιος σὰν δὶς τοὺς κενταὶ χτυσὲς γιολάντες στὸν χιονάτο μανδύα τους. Εἶναι ἄλλα ῥόδινα σὰν τὶς πρῶτες ἐλπίδες πὺ φυτρώνουνε δειλὰ στὴν καρδιά. Κι' ἀρμενίζουνε ἀδιάκοπα στὸ μακρινὸ ἀγύριστο ταξίδι τους. Σὰν θλιμμένοι προσκυνητὲς διαβαίνουν αἰώνια, δίχως ἀρχὴ καὶ δίχως τέλος.

Ζηλεύω τὰ σύννεφα πὺ ἀργοδιαβαίνουν στὸν γαλάζιο οὐρανό. Στὸ πέρασμά τους ἀγγίζουνε τὸ ἄπειρο καὶ τ' ἄστρα πὺ φέγγουνε σὰν εὐτυχισμένα μάτια.

Ἀμαρullis

©©

Η ΔΕΥΤΕΡΙΑ

Σκλαβιά! λέξη γεμάτη πόνο, λέξη γεμάτη φόβο, μὰ καὶ ἡρωισμό. Λέξη πὺ κάνει τοὺς ἀνθρώπους νὰ παίρνουν τὰ ψηλὰ βουνὰ ζητώντας πάντα τὴν ἐλευθερία, ζητώντας ν' ἀναπνεύσουν τὸν καθαρόν ἀέρα τῆς πατρίδας τους, τὸν ἀέρα πὺ νὰ μὴν εἶναι μολυσμένος ἀπὸ τὸν κατακτητὴ.

Χιλιάδες ἀνθρώποι μπροστὰ στὸ εἰκονοστάσι τοῦ Σωτήρα μας ζητοῦν τὴ σωτηρία τους. Τὴν Ἐλευθερία. Τὴν Ἐλευθερία πὺ θὰ μᾶς λύτρωνε, πὺ θὰ μᾶς ἔκανε ὅλους μας ν' ἀναπνεύσωμε τὸν ἐλεύθερο ἀέρα. Τέσσερα ὀλόκληρα χρόνια περιμέναμε νὰ ζημωρῶσει αὐτὴ ἡ πολυπόθητη μέρα.

Καὶ νά. Μιὰ ἀναλαμπὴ ἔσχισε τὸ πυκνὸ σκοτάδι πὺ μᾶς ἔπνιγε. Μέσα στὴν ἀναλαμπὴ φάνηκε ἡ λευτεριά ἀσπροφωρεμένη, φορτωμένη μὲ δάφνες γιὰ νὰ ράνει τοὺς τάφους τῶν ἐθνομάρτυρων μας, καὶ στεφάνια γιὰ νὰ στεφανώσῃ τοὺς ἡρώες μας. Κρατοῦσε στὸ χέρι τῆς ἕνα σπαθί γιὰ νὰ μᾶς κόψει τὶς βαρὺς ἀλυσίδες πὺ μᾶς ἔδεσαν. Τὶς ἀλυσίδες αὐτὲς πὺ τόσο μᾶς ἔσφιγγαν καὶ μᾶς ἔκαναν νὰ πονοῦμε.

Ἡ Λευτεριά σιγὰ-σιγὰ προχωροῦσε καὶ ἡ λάμψις πὺ τὴν τριγύριζε ἐμεγάλωνε. Περπατώντας πάνω στὰ ερείπια πὺ ἄφησε ὁ κατακτητὴς στὸ τιμημένο χῶμα τῆς Ἑλλάδας μας πὺ τὸ πότισαν μὲ τὸ τιμημένο τοῦς αἵμα τόσοι ἡρώες καὶ τόσοι μάρτυρες. Χτυποῦσε βίαια τὸ σπαθί τῆς τριγύρας τῆς καὶ ἀκούσαν τὸ σπάσιμο τῶν ἀλυσίδων τῆς σκλαβιάς, καὶ ἀπὸ τὰ στήθια τῶν σκλάβων πὺ ἐλευθέρωσε ὑψωνόταν ἕνας ὕμνος πὺ τὰ τελευταῖα του λόγια ἀντιχοῦσαν σ' ὅλο τὸν κόσμον: Χαῖρε, ὦ χαῖρε, Λευτεριά...

Γιὰ Μπεμπέκα

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Ποῦ κάθεται ἡ γιαγιά σου, Λιλίκα;
— Στὴν πολυθρόνα της!

Ναυτάκι

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ
Έγκριμένον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως ελεύθερον ανάγνωσμα δι' όλα εν γένει τα Σχολεία (1932)
Τιμηθέν διὰ του 'Αργυρού Μεταλλίου της 'Ακαδημίας 'Αθηνών (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : 'Ετησίαι δρχ. 25000, 'Εξάμηνη δρχ. 15000, Τριμηνή 8000.
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : 'Αγγλίας, 'Αιγύπτου Δίρας 2.—
'Αμερικής και άλλων κρατών, Δολάρια 10.
'Εξάμηνη αναλόγως.
ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΙ ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ
'Αποσώπας : Πόδες τὸ περιοδικὸν «Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ», ὁδὸς 'Αριστείδου 10
'Αθήνας.—Τηλ. 20977

ΙΔΡΥΤΗΣ ΤΟ 1879
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ († 1941)
ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ { ΜΑΡΙΑΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ
ΕΥΘΑΛΙΑΣ ΧΡ. ΝΑΤΣΙΟΥ
ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ Π. ΜΟΥΣΔΡΑΚΗ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ
'Αρχίζει τὴν 1ην 'Ιανουαρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδήποτε μηνός.
ΓΡΑΦΕΙΑ
ὁδὸς 'Αριστείδου 10
'Α θ ῆ ν α ι

Ο ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΟΣ ΜΑΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ προκηρύσσει ἀπὸ τὴν Παιδικὴ 'Ωρα τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ 'Αθηνῶν ἓνα Διαγωνισμό Αἰνίγματος. 'Όλα τὰ Διαπλάσσοι, πού διχως ἄλλο θὰ παρακολουθοῦν καὶ τὴν τόσο ἐνδιαφέρουσα Παιδικὴ 'Ωρα τοῦ Σταθμοῦ μας, θὰ λάβουν βέβαια μέρος στὸ διαγωνισμό αὐτόν.

Τί εἶναι αὐτὸ πὸν πετάγεται ἄσπρο καὶ πέφτει κίτρινο ;

Τίς ἀπαντήσεις σας θὰ τίς στείλετε ὄχι στὴ Διάπλασι, ἀλλὰ στὸ 'Εθν. 'Ιδρυμα Ραδιοφωνίας, ὁδὸς Ρηγίλλης 4, «Γιὰ τὴ θεία Δένα».

Στις τρεῖς καλύτερες ἀπαντήσεις θὰ δοθοῦν γιὰ βραβεῖα ἀπὸ μιὰ τρίμηνη συνδρομὴ στὴ Διάπλασι.

ΟΟ
ΓΙΑ ΤΗΝ Σ.Σ.Σ.

‘Όλοι οἱ συνδρομηταὶ καὶ οἱ ἀγορασταὶ πού ἔχουν ψευδώνυμο, καὶ πού ἔχουν ἀνανέωση τῆ συνδρομῆς τους γιὰ τὸ 1947, μποροῦν νὰ στείλουν ἀπὸ ἓνα πεζὸ ἢ ἀπὸ ἓνα ποίημα γιὰ τὴ Σ.Σ.Σ. καθὼς καὶ ὅσα Π. Πνεύματα θέλουν. 'Επίσης ἐπειδὴ θ' ἀρχίσουμε νὰ δημοσιεύουμε καὶ καλλιτεχνικὴ συνεργασία, ὅσοι ἐπιθυμοῦν αὐτὸ σκεῖδιο μποροῦν νὰ στείλουν στίχοι ἢ εἰκονογραφημένα παιδικὰ πνεύματα, ἀρκεῖ νὰ εἶναι πρῶτο τότε καὶ δικὰ τους καὶ ζωγραφισμένα μὲ μαῦρο σινικὸ μελάνι.

ΟΟ
ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ΚΑΙΝΟΤΟΜΙΑ

Η ΣΤΗΛΗ ΣΑΣ

‘Η «Διάπλασις» πρόκειται νὰ καθιερώσει μιὰ μεγάλη καινотομία. Θὰ διαθέσει μιὰ στήλη στοὺς ἀναγνώστες της, ἢ ὅποια θὰ εἶναι ἀποκλειστικὰ ἀφιερωμένη στὴν ἐκδρομικὴ, προσκοπικὴ, ἀθλητικὴ, καλλιτεχνικὴ καὶ φιλανθρωπικὴ κίνησι τῶν σχολειῶν, τῶν προσκοπικῶν ὁμάδων ἢ τῶν διαπλάσιων συλλόγων. 'Απὸ τίς εἰδήσεις αὐτές, ὅσες κρίνονται ἐπικαίρες καὶ ἐνδιαφέρουσες θὰ δημοσιεύονται δωρεάν, ἀρκεῖ νὰ τίς λαμβάνουμε ἐγκαίρως καὶ νὰ ἔχουν τὴ σφραγίδα ἢ τὴν ὑπογραφὴ τῶν ὑπεφύων, πού πρέπει νὰ εἶναι συνδρομηταὶ ἢ ἀγορασταὶ μὲ ψευδώνυμο.

ΟΟ
ΟΔΗΓΙΕΣ ΓΙΑ ΤΑ ΨΕΥΔΩΝΥΜΑ

1.— Τὸ ψευδώνυμο χρειάζεται προπάντων γιὰ νὰ μὴ τὸ παιδί νὰ λαβαίνει μέρος πρὸς εὐχέρεια στὴν κίνησι

τοῦ περιοδικοῦ, παρὰ ἂν ἦταν ὑποχρεωμένο νὰ φαίνεται παντοῦ μὲ τὸν ὀνόμα του, καὶ προπάντων στὴν 'Αλληλογραφία, ὅπου ἡ «Διάπλασις» μιλεῖ καὶ συμβουλεύει σὰ μητέρα. Γι' αὐτὸ τὸ ψευδώνυμο πρέπει νὰ κρατιέται μυστικόν, (νὰ μὴν τὸ ξέρει παρὰ ἐκεῖνος πού τὸχει καὶ ἡ «Διάπλασις»).

2.— Τὸ ψευδώνυμο εἶναι πάντα μιὰ λέξη ἢ μιὰ φράσι ἀπὸ δυὸ λέξεις, (καὶ μὲ τὸ ἄρθρο τρεῖς). Π. χ. : 'Αὔρα, ἡ 'Φαληρικὴ 'Αὔρα, ἡ 'Αὔρα τοῦ 'Φαλήρου. 'Εκτενέστερα ψευδώνυμα δὲν ἐπιτρέπονται. 'Επίσης δὲν ἐπιτρέπονται τὰ κατὰ ἄλληλα γιὰ τὴ «Διάπλασι», τὰν ὀνόματα γιὰ παιδιὰ, καθὼς καὶ ὀνόματα ξένα ἢ ἐπιφωτιστῶν ζώντων προσώπων, πολιτικῶν κτλ.

3.— 'Όποιος συνδρομητής, ἢ ἀδελφί του, θέλει νὰ πάρῃ ψευδώνυμο, πρέπει νὰ πληρώσῃ τὸ δικαίωμα (βλέπε Τιμολόγιο) καὶ νὰ προτείνει μερικὰ ψευδώνυμα τῆς ἀρεσκείας του. 'Απ' αὐτὰ ἡ «Διάπλασις» τοῦ ἐκλέγει ἓνα καὶ τὸ δημοσιεύει σὲ μιὰ ἰδιαίτερη στήλῃ τῆς «'Αλληλογραφίας» της, πού ἐπιγράφεται «'Εγκρίσεις 'Ψευδώνυμων». Στὴ στήλῃ αὐτῇ, κάθε ψευδώνυμο συνοδεύεται ἀπὸ τὰρχικα ἐκεῖνον πού τὸ παίρνει (ἢ καὶ ἀπὸ ψεύτικα ἀρχικά, ἢ ἄλλα διακριτικὰ σημεῖα πού στέλνει, ἂν θέλει, γιὰ περισσότερη μυστικότητά) καὶ ἀπὸ ἓνα ἄ. ἂν τὸ ψευδώνυμο ἀνήκῃ σ' ἄγριο, ἢ ἀπὸ ἓνα κ. ἂν ἀνήκῃ σὲ κορίτσι. 'Η διακριτικὴ αὐτὴ εἶναι ὑποχρεωτικὴ.

4.— 'Αλλὰ ἓνας συνδρομητής ἢ ἀδελφί του μπορεῖ, ἂν θέλῃ, νὰ πάρῃ καὶ δυὸ ἢ καὶ περισσότερα ψευδώνυμα, γιὰ νὰ μεταχειρίζεται πότε τοῦτο καὶ πότε τὸ ἄλλο. 'Εννοεῖται ὅτι γιὰ κάθε ψευδώνυμο πρέπει νὰ πληρώσῃ δικαίωμα χωριστὰ. 'Αλλὰ ὅσα ψευδώνυμα καὶ ἂν ἔχῃ, μόνο ἀπὸ τὸ ἓνα ἔργο του ἢ ἀπὸ μιὰ ἀπάντησίν του μπορεῖ νὰ στείλῃ σὲ κάθε Διαγωνισμό, μ' ἓν ἀπὸ τὰ τὰ ψευδώνυμά του, ὅποιο θέλει κάθε φορά.

5.— 'Ο ψευδωνυμοῦχος πρέπει νὰ γράφῃ τὸ ψευδώνυμό του μαζί μὲ τὸν ὀνόμα του, σὲ ὅτι στέλνει στὴ «Διάπλασι». Κι' ἂν ἔχῃ πολλὰ ψευδώνυμα, πρέπει νὰ γράφῃ κάθε φορά μόνο ἐκεῖνο μὲ τὸ ὁποῖο θέλει νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ ἡ «Διάπλασις», ἢ νὰ λάβῃ μέρος σ' ἓνα Διαγωνισμό, ἢ νὰ δημοσιευθῇ ἓνα κομμάτι του στὴ Σελίδα. 'Όνομα καὶ ψευδώνυμο πρέπει νὰ εἶναι ἀχώριστα καὶ πότε νὰ μὴ γράφεται μόνο τὸ ἓνα ἢ μόνο τὸ ἄλλο.

Τὸ πρῶτο καθήκον τοῦ καλοῦ συνδρομητῆ εἶναι ἡ ἐγκαίρως ἀνανέωση τῆς συνδρομῆς του.

6.— Στὸ τέλος τοῦ διαπλάσιου ἔτους (30 Δεκεμβρίου), λήγει ἡ ἰσχὺς κάθε ψευδωνύμου, σὲ ὁποιαδήποτε ἐποχὴ καὶ ἂν τὸ πῆρῃ ὁ κάτοχός του. Καὶ γιὰ τὸ ἐπόμενο ἔτος, ἂν θέλῃ τὸ ἴδιο, πρέπει νὰ τὸ ἀνανεώσει καὶ νὰ πληρώσῃ πάλι δικαίωμα. (Τὸ ἴδιο θὰ πληρώσῃ καὶ ἂν θέλῃ νὰ πάρῃ καινούριον). Οἱ ἀνανεώσεις δημοσιεύονται στὴ σχετικὴ στήλῃ τῆς «'Αλληλογραφίας», χωρὶς ἀρχικά αὐτές, ἀλλὰ μόνο μὲ τὸ διακριτικὸ ἢ ἢ κ.

7.— Συνήθως οἱ ἀνανεώσεις τῶν ψευδωνύμων γίνονται μαζί μὲ τὴν ἀνανέωση τῆς ἐτησίαις συνδρομῆς, ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου. 'Αλλὰ καὶ ἀργότερα μπορεῖ κατεῖς νὰνανεώσει τὸ ψευδώνυμό του, ἀρκεῖ νὰ τὸ βοῇ εὐχέρεια. Γιατὶ μόνο ὡς τὸ τέλος 'Ιανουαρίου ἡ «Διάπλασις» εἶναι ὑποχρεωμένη νὰ κρατῇ τὰ ψευδώνυμα τοῦ περασμένου ἔτους στὴ διάθεσι τῶν πρώτων τους κατόχων. 'Υστερὰ τὰ δίνει σ' ὁποιους τὰ ζητήσουν.

8.— 'Νάλλάξῃ κανεῖς ψευδώνυμο μπορεῖ καὶ σὲ μέσο τοῦ ἔτους, καὶ σὲ τέλος, ὅποτε θέλῃ. 'Αλλὰ θὰ πληρώσῃ πάλι δικαίωμα ἀλλαγῆς, ἔστω καὶ ἂν δὲν ἔλῃσῃ ἀκόμα ἡ ἰσχὺς τοῦ ψευδωνύμου πού ἀφίνει.

Οἱ συνδρομηταὶ πού ἀλλάζουν κατοικία παρακαλοῦνται νὰ μὴ εἰδοποιοῦν ἐγκαίρως γιὰ νὰ μὴ χάνεται τὸ φύλλο τους.

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΤΟΥ Α' ΦΥΛΛΟΥ

Μαίρη Μαύτα, Πειραιεύς, 'Αργιοκάτοικο, Χρήστος Παπαδόπουλος, 'Αθήναι, Τηλεφω, 'Αγγέλω Παρότη, Κύπρος, 'Εντελβαῖς, Α. Σανθάκου, 'Αθήναι, 'Αριστείδης Παπαχαλαμπίδης, Παιανία, Δ. 'Αργυρόπουλος, Ν. Φάληρον, Μοναχοπαῖδι, 'Αρεῦς, Γιολάντα Νικολαρά, 'Αθήναι, 'Ελμ. Θεοδοσοπούλου, 'Αθήναι, Στ. Τσοῦρας, Πειραιεύς, Μαρίνα Κορωνάκη, 'Αθήναι, 'Αριστ. Κάτσας, 'Αθήναι, 'Ηλ. Βονιγιώνας, 'Αθήναι, Π. Κ. Λέτσινας, 'Αθήναι, Γιαννάκης Βαμβακάς, 'Αθήναι, 'Ιλὸνα Λορέτη, 'Αθήναι, Μαῦρο Βέλος, 'Ελλη Νικολαΐδου, 'Αθήναι, 'Εὔστ. Στρίμπερ, 'Αθήναι, Οὐρανία Κόλια, 'Αθήναι, Μιχ. Δρακάκης, 'Αθήναι, Πόπη Στυλιανοπούλου, Νέα Σμύρνη, Μαρία 'Ιατροπούλου, 'Αθήναι, Μικρὴ Λογοτέχνης καὶ ἓνας 'Ανώνυμος.

‘Η Μαίρη Μαύτα πού βοῆκε πρώτη τὴ λύσι καὶ τοῦ προβλήματος καὶ τῆς μαγικῆς εἰκόνας ἄς περάσῃ ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας νὰ πάρῃ τὸ βραβεῖο της.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,"

'Αθήναι, ὁδὸς 'Αριστείδου 10
τὴν 17ην 'Ιανουαρίου 1947

ΕΓΚΑΤΑΣΤΑΘΗΚΑ σὲ νέο μου γραφεῖο, ὁδὸς 'Αριστείδου 10, κοντὰ στὸ Χρηματιστήριον. Πολὺ κεντρικόν, βλέπετε. 'Εχω ὅμως πάντα καὶ τὸ παλιὸ στὴν ὁδὸν Λέγκα 18, τὸ Βιβλιοπωλεῖο «'Ανατολὴ» ὡς Πρακτορεῖο.

Σὰς θυμίζω τὸ 'Ψευδώνυμό σας, τὸ Ξεσπάθωμα, τὸν Διαγωνισμό τῶν Λύσεων καὶ τὸν Διαγωνισμό πρὸς σύνθεσιν Πνευματικῶν 'Ασκήσεων. Καὶ πάντα σὰς περιμένω.

Σήμερον θὰ βάλω σὲ λίγη τάξι τὴν 'Αλληλογραφίαν μου, πού ἡ καθυστέρησι καὶ οἱ ἄλλες ἀνωμαλίες τὴν κρατοῦν ἀκόμα σὲ ἀτάξια. Καὶ πρώτα-πρώτα ἔχω πολλὰ γράμματα, πού χωρὶς νὰ εἶναι πολὺ νέα, δὲν εἶναι οὔτε καὶ πολὺ παλιά. Θὰ τοὺς ἀπαντοῦσα στὰ τελευταῖα φυλλάδια τοῦ 1946, ἀλλὰ δὲν μπορεῖ καὶ τοὺς ἀπαντῶ ἔδω, μὲ λίγα λόγια στὸ καθένα, γιὰτ' εἶναι πολλὰ καὶ ὁ χρόνος δὲν θὰ συγχωροῦσε περισσότερον.

Σὲρ Νίκ, καλιέ μου φίλε, τί συγκινητικὸ τὸ τελευταῖόν σου γράμμα τοῦ 1946! Εἶδες ὅμως πὼς οἱ φόβοί σου ἦταν μάταιοι ; ἂν ἔβαλα χρώματα, οὔτε τὸ χῶμα μου ἔχαμα, οὔτε εἶνα «ἓνα περιοδικὸν σὰν τὰ ἄλλα». . . — Μαῦρο Βέλος, καὶ τὸ γράμμα ὠραῖο καὶ ἡ πρωτοχρονιάτικη κάρτα εὐχαριστῶ πολὺ καὶ τοῦ χρόνου. — Δοῦξ τῆς Δευκάδος, καὶ σένα σ' εὐχαριστῶ πολὺ. 'Ο κ. Ξ. κατοικεῖ στὴν ὁδὸν 'Επτανήσου 38 (Κυψέλη). Καὶ εὐχαρίστωσέ με σὺ ὑπέγραφε τὴν «'Αθανασία» ἂν τοῦ τὴν πῆγαινες ἢ τοῦ τὴν ἐστέλτες μὲ ἄνθρωπο. — Μαῦρο Βέλος, καὶ ἄλλο γράμμα σου ἀπὸ 5 Δεκεμβρίου. 'Εστὲιλα Μ. Μυστικὰ. — Προκομὲν Τεμπέλα, τὰ ἔλαβα ὅλα, μὴν ἀνησυχεῖς. Ναι, ὅτι κατὰ ἄλληλῃ εἰκόνα βρῖσκεῖς σὲ ξένα περιοδικὰ, προπολεμικὰ ἢ τωρινὰ νὰ μοῦ τὴ στέλνεις ; ἔχω ἀνάγκη μετὰ τὴν καταιστροφὴ τοῦ ἀρχείου μου. — Θρυλικὴ Ροδόπη, δὲν τὸ ἔξεχασα ἀλλὰ οἱ περιστάσεις. . . 'Ελπίζω σὲ ἐρχόμενο. — Φρουρὲ τῆς Γαλανόλευκης, ἔλαβα, εὐχαριστῶ. — Σπουργίτι, εὐχαριστῶ πολὺ. 'Ενα μῆνα καὶ μιὰ ἐβδομάδα γιὰ νὰ φτάσῃ τὸ φύλλο μου ἀπὸ δῶ ὡς ἐκεῖ ; πραγματικῶς, σπύδατο ρεκόρ ! — Χελιδονάκι, ἡ πρώτη μέρα πού εἶσαι ἀπύρετη (24 Δεκ.) τί καλὰ ! 'Ελπίζω νὰ μὴ ξαναρωσθήσῃς πιά καὶ εὐχαριστῶ γιὰ τίς εὐχές.

Παλαιότερα γράμματα ἀπὸ τάνωτέρω καὶ γι' αὐτὸ δὲν τοὺς ἀπαντῶ παρὰ μὲ ἀπλὴ μνεῖα — ἔχω καὶ ἀπὸ τοὺς ἐπομένους : Χελιδονάκι (16 Δεκ.), 'Αργιολούλουδο, Προκομὲν Τεμπέλα, (5 καὶ 16 Δεκ.), Σὲρ Νικ (29 Νοεμ.), Γελαστός Λογοτέχνης (3 Δεκ.), 'Ηρωὶς 'Ελληνοπούλα (26 Δεκ.), Σπουργίτι (21 'Οκτ.), Ροδαυγὴ (1 Δεκ.), Τριπολιτσιοτάκι (1 Δεκ.), Δόροδος Βύρων (28 Νοεμ.). 'Ετσι φυλάγω μόνο γράμματα νέα, τοῦ 1947, σὰ ὅποια θάρξισα νὰ ἀπαντῶ τακτικὰ ἀπὸ τὸ ἐρχόμενο.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Δικαίωμα ἐγκρίσεως : διὰ συνδρομητῆς ἢ ἀδελφίαν του, δρχ. 2000. Δι' ἀγοραστὰς ἀποκτώντας μὲ τὸ ψευδώνυμον δικαίωμα συνδρομητοῦ δρχ. 3000.
Νέα 'Ψευδώνυμα : Λευκὴ Πεταλούδα, κ. (ΡΖ), Λεωνίδας, ἄ. (ΓΚ),

Πειρακτῆριον, ἄ. (ΝΒ), Χιονισμένο 'Εντελβαῖς, ἄ. (ΑΒ).
'Ανανεώσεις 'Ψευδωνύμων : 'Ατίθασσος, κ. 'Ασχημόπαπο, κ. 'Ικαρος, ἄ. Μοναχοπαῖδι κ.

‘Η Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της : Μαρίαν Θ. Δουκαρέλλη (ὁ τόμος τῶν «'Αθηναϊκῶν 'Επιστολῶν» ἀπὸ τοὺς «Φίλους τοῦ Βιβλίου» θὰ ἐκδοθῇ μετὰ δύο μῆνες ; εὐχαριστῶ πολὺ) 'Ανδaluσῖαν, 'Κάποιον κτλ. κτλ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 305ου Διαγωνισμοῦ λύσεων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τοῦτον δεκταὶ ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν δημοσιευθῇ.

26. Δεξιόγραφος

'Επίρρημ' ἐπιβεβαιωτικόν, Ρῆμα, περὶ ἀρχῆς, κοινόν. Καὶ σύμφωνον σὲ τέλος γράφω, Κι' ἀρχαῖο ναύαρχο κλεινόν. Σηκώνω τῶρ' ἀπὸ τὸν τάφο.

Κερινθιακὸν 'Ακρογιάλι

27. Στοιχειοτονογράφος

Εἶμαι βασίλισσα, ἁγία καὶ ἄλλα. Μὰ ἓνα γράμμα γιὰ οὐρὰ ἂν προσθέσῃς. Κι' ἀπὸ αὐτὴν τὸν τονισμό μου μεταθέσῃς. Βασίλειον κάνεις στὴν 'Ασία ἀπ' τὰ μεγάλα.

Τριπολιτσιοτάκι

28. Μεταγραμματισμός

Εἶναι ἀρρώστεια [φοβερὴ]. Κι' ἄλλοι τὸν ὅπου τὸν βοῇ. Γιατὶ δυνατὸ νὰ μπῇ, 'Ο' λαιμὸς ἂν ἀλλάχθῃ, (τῆς ἀρρώστειας παναπῇ). Καὶ σ' αὐτὸ πού θάνοιχθῃ.

'Ηρακλῆς

29. Αἶνιγμα

Λίγο φαρδύ, Πολὺ μακρύ, 'Ακούραστο περνάω. Μέσ' ἀπὸ χῶρος καὶ χωρὰ. Μὰ καὶ ἀπὸ λόφους καὶ βουνά, Χαρούμενο κυλάω.

Σκαλιστήρι

30. Κλίμαξ

Τ—Σ
Τ—Σ
Τ—Σ
Τ—Σ
Τ—Σ
Τ—Σ
Τ—Σ

Κάθε παῦλα ἀντιπροσωπεύει γράμμα καὶ ἀναγινώσκονται κατὰ σειρὰν ἐξ ἀρχῆς : ἀντωνυμία, ἐπίρρημα, ποταμός, ζῶν, ἀρχαῖα βασίλισσα, ραμ. αὐτοκράτωρ, λατίνος ποιητής.

'Ατίθασσος

31. Κρυπτογραφικόν

12314567 = Θαλασσινόν
27167 = Δοχεῖον
3642 = Δένδρον
42567 = Θεὸς Ρωμαῖος
5267 = 'Ο οἶκος του
631467 = 'Επίθετον τοῦ Διὸς
716367 = 'Εντομον φθοροποιόν.
'Αμαρυλλίς

32-36. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς οἰουδήποτε γράμματος εἰς ἑκάστην τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις :

ἄφορος, ὄφεις, μέλος, φάρος, 'Αρατος
Σπουργίτι

37. Τριπλὴ 'Ακροστιχίς

Τάχρικά τῶν κάτωθι ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν μίαν τῶν 'Εννέα, τὰ τρίτα γράμματα μίαν τῶν 'Επτὰ, καὶ τὰ πέμπτα μίαν τῶν Τριῶν :

1, 'Αρχαιοτάτη, ἀλλὰ καὶ σημερινὴ πόλις τῆς Λακωνίας ; 2, 'Αρχαῖος θεός, ἔφορος τοῦ γάμου ; 3, Διάσημοι 'Εβραῖοι τραπεζίται ; 4, 'Ανέρον ἐπὶ δένδρων φυτόν ; 5, Σχηματίζεται ἀπὸ τὰ θυμωμένα ὕδατα (θηλ. δημοτικὴ) ; 6, 'Επιστήμη ; 7, Αὐτοκρατορία τῆς 'Αφρικῆς.

'Αητὲς τῆς 'Ηπείρου

38. Γεῖφος

κα κα νεφ νεφ ἔως ἔως
ουδ κα Νόνα νεφ νεφ ἔρ ἔρ
κα κα νεφ νεφ ἔως ἔως
Στραβόζυλο

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. 'Ασκήσεων τοῦ φύλλου
25-26 τοῦ 1946.

129. Γύθειον (Γῆ, θεῖον).—130. Πειραιάς (πῖ, ρέ, ἀς).—131. 'Ηλίας-'Ιλιάς. 132. 'Η Σελήνη, τὸ σέλινον.—133. ΚΥΡΟΣ 134. ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ('Ερα-ΥΨΟΣ σμος, Ρίγα, ἀγρός, Σάρος, ΡΟΗ 'Ιμέρα, Μοῖρα, δημορ).—ΟΣ 135-139. Διὰ τοῦ Ρ : 'Α-Σ ρης, Ρῆνος, χώρα, ἀορτή, Τάρας.—140. 'Η πτερωτὴ συλλαβὴ εἶναι δα : ΔΡΑκων, ἀΔΡΑνεῖα, ἈΔΡΑβίδα, μανΔΡΑγός, μελόΔΡΑμα, κλεψύΔΡΑ, ΚασσάνΔΡΑ, σαλαμάνΔΡΑ.—141. 'Ηλί, ἡλί, λαμὰ σαβαχθανί.—142. Πᾶν μέτρον ἄριστον (π, α ν με τρ, ο-ναρ εἰς τον).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Α — 13]

Καινούργιος χρόνος, καινούργια ζωή. 'Απὸ ὅλα τὰ Διαπλάσσοι τῆς μεγάλης Τάξης περιμένω ἓνα γράμμα καὶ τετράβια. 'Ιδιαίτερα θὰ χαρῶ ἂν λάβω ἀπὸ τὴν 'Αμαρυλλίδα, Συριανόν, Μαῦρο Βέλος. Σῶρου 45 'Αθήναι δι' 'Αργυροῦ-λαν Δῆμον.

Προκομὲν Τεμπέλα

[Α — 14]

Ποῖος εἶναι ἄξιος νὰ τὰ βάλῃ μαζί μου ; Τσοῦχτρα, Κουτορνίθι, Πανταχοῦ Παρὼν εἰσθε σαχλοὶ ! 'Όποιος εἶναι ἄξιος ἄς μὲ ἀποκαλύψῃ δὲν φοβοῦμαι κανένα. 'Αλληλογραφῶ μὲ ὅλους. Γράψτε πρώτοι, ἔδω ἔβην Ζαφειροπούλου, Μεγάλης Δουκίσσης Μαρίας 24, Κέρκυραν.

ΧΕΛΙΔΟΝΑΚΙ

[Α — 15]

Ηρῶς 'Ελληνοπούλα, ἐπιδένω δτι δὲ σὲ γνωρίζω 'Ασχημόπαπο, Προκομὲν Τεμπέλα, 'Αφοβο Μάτι δέχασθε ἀνταλλαγὴ Μ. Μυστικῶν ; ἂν ναι στείλτε στὴ Δ/ση Β-87.—Μικρὴ Λογοτέχνης

ΤΟ ΓΟΥΡΟΥΝΑΚΙ, ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΤΟΥ ΚΙ' Ο ΛΥΚΟΣ Ο ΕΧΘΡΟΣ ΤΟΥΣ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

Γ'.

Το γουρουνάκι θυμώνει. «Α, μὰ δὲν εἶναι πράγματα αὐτά! λέει. Πάμε γρήγορα στὸ βάλτο νὰ τὸν βροῦμε. Μὴ φοβάσαι. Ἐγὼ θὰ τοῦ μιλήσω. Καὶ θὰ τὸν κάμω νὰ σοῦ ζητήσῃ συγχώρεση, θὰ ἰδῇς!»

Πραγματικῶς, τὸ γουρουνάκι κι' ἡ γατίτσα γυρίζουν μαζὶ στὸ βάλτο, βρίσκουν τὸ παπάκι τοῦ μιλούν ὅπως πρέπει, —δηλαδὴ ἡ Ροδίτσα, κι' ἐκεῖνο ἀναγνωρίζει τὸ ἀδικό του καὶ γυρεῖ συγχώρεση.

—'Αλήθεια, λέει, δὲν τὸ ἔκαμα γιὰ κακό· δὲν ἤξερα πὼς οἱ γάτες ὑποφέρουν τόσο στὸ νερό, ὅσο ἐμεῖς οἱ πάπιες καὶ σεῖς τὰ γουρουνάκια αἰσθανόμαστε τόση εὐχαρίστηση, καὶ μάλιστα ὅταν εἶναι λασπωμένο. Ἀλλὰ δὲν πειράζει, τώρα τὸ ἔμαθα καὶ δὲν θὰ τὸ ξανακάνω πιά. Τόκα μιά!

Τὸ παπάκι κι' ἡ γατίτσα ἔδωσαν τὰ χέρια κι' ἀπὸ τὴ στιγμή ἐκείνη ἔγιναν φίλοι μεταξύ τους ὅπως ἦταν καὶ μὲ τὸ γουρουνάκι.

—'Ὁραῖα! φώναξε ἡ Ροδίτσα. Τώρα εἵμαστε οἱ τρεῖς καλύτεροι φίλοι τοῦ κόσμου. Ἐλᾶτε καὶ νὰ φιληθοῦμε. Καὶ νὰ κάνουμε ἓνα μεγάλο περίπατο. Naί;

— Naί, εἶπε ἡ Κιτρινούλα. Μὰ ποῦ θὰ πάμε;

— Στὸ δάσος, εἶπε ὁ Κοκκινομυτάκης. Ἐκεῖ εἶναι ὠραῖα.

Καὶ ξεκίνησαν ἀμέσως.

Πᾶνε, πᾶνε, πᾶνε. Τί ὠραῖα ἀλήθεια ποῦ εἶναι! Τί γλύκα, τί μυρωδιά, τί ἀέρας, τί λουλούδια!.. Ἀφήνουν τὸν ἓνα δρόμο καὶ παίρνουν τὸν ἄλλο, πότε δεξιά πότε ἀριστερά. Περνοῦν κάτω ἀπὸ ψηλὰ δέντρα, περπατοῦν πάνω σὲ πυκνὴ χλόη, καὶ μάλιστα τὸ γατάκι θέλει νὰ σκαρφαλώσει σ' ἓνα δένδρο, γιὰτ' εἶδε κεῖ πάνω πουλιά, ἀλλὰ ἡ Ροδίτσα κι' ὁ Κοκκινομυτάκης τὴν ἐμποδίζουν, καὶ τὰ πουλάκια τοὺς λένε: «εὐχαριστῶ»!

Ἀξαφνα φτάνουν σ' ἓνα μεγάλο ξέφωτο. Καὶ κοιτάζουν τὸν οὐρανό, ποῦ δὲν τὸν σκεπάζουν ἔδῳ φυλλωσιές· ἀλλὰ ὁ ἥλιος εἶναι τώρα λιγότερος.

— Γυρνοῦμε, λέει ἡ Κιτρινούλα.

— Naί, λέει ἡ Ροδίτσα.

— Ὁχι ἀκόμα, λέει ὁ Κοκκινομυτάκης· ἄς ἰδοῦμε κι' αὐτὸ τὸν ὠραῖο δρόμο.

Παίρνουν κι' αὐτὸν τὸν ὠραῖο δρόμο, καὶ βλέπουν

πάλι ἓνα σωρὸ ὠραῖα πράγματα: δένδρα, λουλούδια, ζωάνια, πουλιά. Ἀλλὰ σ' ἓνα μέρος τὰ δένδρα πάλι τελειώνουν, ὁ οὐρανὸς ἀνοίγει ἐλεύθερος, μὰ ἐκεῖ ποῦ ἦταν πρὸ ὀλίγου γαλάζιος, τώρα γίνεται σταχτὴ, γιὰτ' ὁ ἥλιος βασίλεψε κι' ἄρχισε νὰ σκοτεινιάζει.

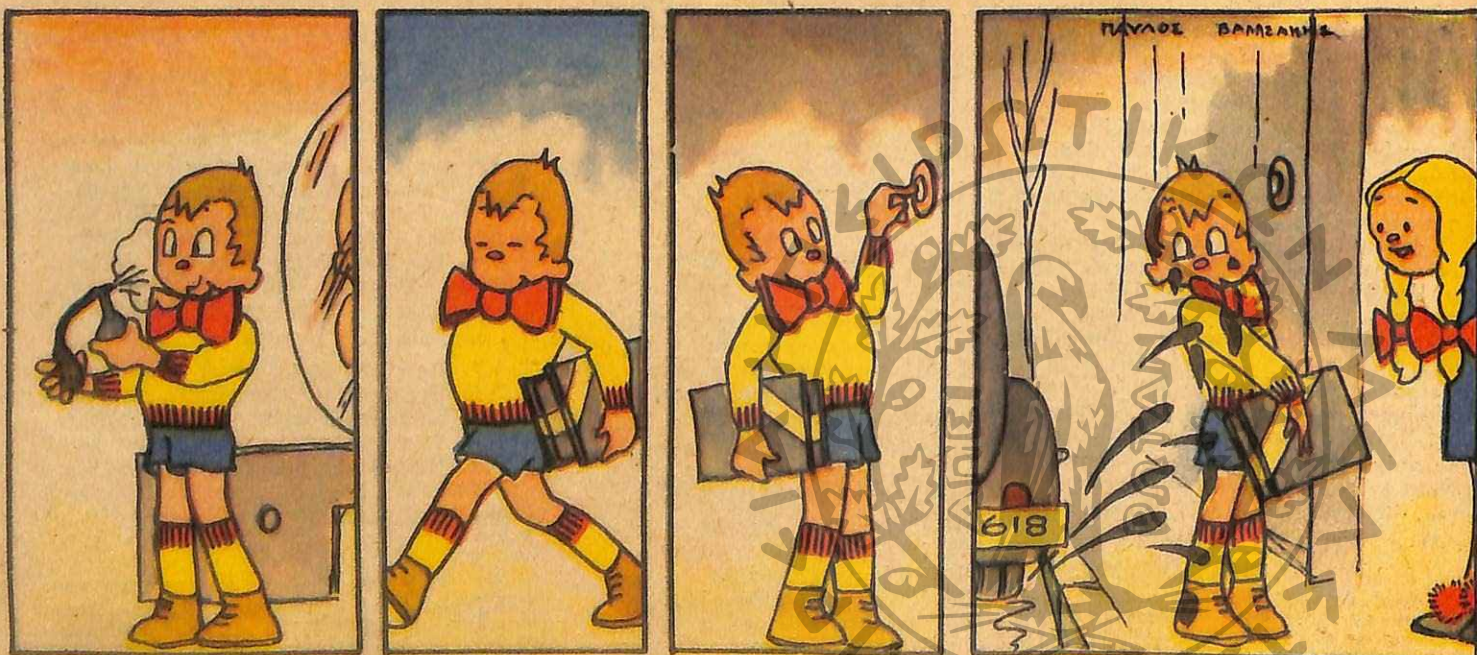
— Γυρνοῦμε πιά, λέει ἡ Κιτρινούλα.

— Naί, naί, λέει ἡ Ροδίτσα.

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

Ο ΤΟΛΗΣ, Η ΒΙΖΙΤΑ ΚΑΙ ΤΟ ΚΑΚΟΒΟΥΛΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ

Χρῶμ. ΠΕΧΛΙΒΑΝΙΔΗ